

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové
ve věci

žalobců: a) **Z. R., z. s.**, IČO X
sídlem H. 2295, R. p. R.
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, Brno

b) **R. D.**, narozená dne X
bytem M. 1417, R. p. R.
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **I. K. Č. r. v. o. s.**, IČO X
sídlem P. V. 25, P.
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Ctiborem, LL.M., Ph.D.,
sídlem Národní 973/41, Praha 1

II. S. M., narozený dne X
bytem D. B. 423, D. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. KUZL 18918/2017, ve věci umístění stavby,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce a) se žalobou ze dne 18. 7. 2017 a žalobkyně b) se žalobou ze dne 20. 7. 2017, podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. KUZL 18918/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný na základě odvolání žalobců a) a b) a dalších odvolatelů v části změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2013, č. j. MěÚ-RpR/03914/2013, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o umístění stavby *obchodní dům, trafostanice, požární nádrž, „reklamní zařízení“ – stavby pro reklamu, přístřešek, úprava místní komunikace (okružní křižovatka), parkoviště pro 170 osobních vozidel, zpevněná plocha, chodníky, přípojka pitné vody, venkovní kanalizace včetně ORL, STL plynovod, STL plynovodní přípojka, telefonní přípojka, venkovní osvětlení areálu, přeložka veřejného osvětlení a sadové úpravy*, na pozemku st. p. X, p. č. X, X, parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území R. p. R. stavebníka K. Č. r. v. o. s. (dále také „OD K.“ a „záměr“).

II. Obsah žaloby a žalobní body

Žaloba žalobce a)

2. Žalobce a) v žalobě uvedl, že je napadené rozhodnutí nezákonné a byl jím zkrácen na právech, která mu přísluší. Domáhal se přezkumu napadeného rozhodnutí po hmotné i procesní stránce. Navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Za nezákonné považoval napadené rozhodnutí z následujících důvodů:
 - a) nebyl posouzen vliv stavby na emisní zatížení území. OD K. je umístovaný do oblasti, která je opakovaně vyhlášována jako oblast se zhoršenou kvalitou ovzduší a kde dochází k překračování hygienických limitů imisí znečišťujících látek, proto nemohou správní orgány bez dalšího podrobného zkoumání umisťovat do tohoto území další zdroje vytvářející imise. Správní orgány nezohlednily zatížení životního prostředí v dané oblasti a neprovedly imisní monitoring v místě záměru, který mohl sloužit jako relevantní podklad pro posouzení kumulativních vlivů pro stavbu OD K. V posuzované věci tak nejsou

známy relevantní vstupní údaje pro výpočet rozptylových podmínek, proto žalobce a) v žalobě brojí zejména proti postupu, jakým byly provedeny výpočty v rozptylové studii;

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z „Vyjádření k rozptylové studii č. 30/11 ze dne 1. 3. 2011“, které dne 27. 6. 2016 vypracoval Ing. J. G. a Ing. J. Š. (dále jen „vyjádření k rozptylové studii“), a z vyjádření zpracovatele rozptylové studie k hodnocení stávající imisní zátěže a modelování znečišťování ovzduší rozptylovými studiemi (matematickým modelem) ze dne 12. 7. 2016. Vyjádření k rozptylové studii toliko vysvětluje metodiku zpracování rozptylové studie s použitím matematického modelu, nevysvětluje však, proč nebylo provedeno reálné měření současného imisního zatížení území, ve kterém má být umístěn OD K. Žalobce má shodně s žalovaným za to, že imisní zatížení dosud nerealizované stavby lze odhadnout pouze za pomoci matematického výpočtu, nicméně je podle žalobce a) třeba při sestavování odhadu vycházet z co možná nejpřesnějších vstupních dat. Pro jejich získání měly správní orgány provést skutečné měření imisního zatížení dané oblasti, aby bylo vyhodnocení budoucí stavby relevantní. Žalobce a) brojil proti tomu, že v posuzované věci byla modelována již vstupní data pro výpočet, protože byla odvozena z výsledků imisního monitoringu z „blízkých měřících stanic“ (Vsetín, Zlín), které jsou od záměru vzdáleny desítky kilometrů. Data pro stanovení imisního pozadí v R. p. R. tak byla toliko odhadnuta, proto se stal odhad dopadů na území nepřesným a nereprezentativním. Žalovaný odůvodnil neprovedení monitoringu pouze vysokými náklady, což je podle žalobce a) nedostatečné. Žalobce a) tak nezpochybnil metodiku výpočtu použitou v rozptylové studii, ale brojil proti tomu, že použitý matematický model počítal s nereálnou situací modelovanou na pozadí dat ze zcela odlišných a vzdálených míst. Podle žalobce a) mělo být provedeno místní měření a teprve poté měla být zpracována rozptylová studie. Rozptylová studie byla neodpovídajícím podkladem, stanovisko EIA tak bylo založeno na neúplných informacích o dotčeném území, čímž bylo zasaženo právo žalobce a) na příznivé životní prostředí;

b) nedošlo k řádnému posouzení změn v území s ohledem na aktuálnost stanoviska EIA. V průběhu povolenacího řízení doznala posuzovaná lokalita významných změn, zejména v souvislosti s rekonstrukcí silnice I/35. Zvýšila se sekundární prašnost z dopravy, došlo k úbytku zachytne zeleně, vznikla světelná křižovatka silnice I/35 s ulicí M. Uvedené stavby nebyly zohledněny v rozptylové studii, která je proto vadná. Taktéž podkladové dokumenty pro zpracování stanoviska EIA řešily jen plynulý provoz automobilové dopravy, nezabývaly se zastavováním a rozjezdy aut na křižovatce. Žalovaný nezohlednil riziko zvýšených emisí z otěru pneumatik a brzd a z resuspenze prachových částí na vozovce v souvislosti s novými stavbami. Tvrzení správních orgánů, že je stavba umisťována do neměnného stavu, není podle žalobce a) správné;

c) nebyly dodrženy podmínky stanoviska EIA. Podle žalobce a) nebyla splněna podmínka č. 14, protože nedošlo k prověření jiného dopravního napojení areálu OD K., a to vjezdem z komunikace I/35 od obchodního domu Billa. Taktéž nebyla dodržena podmínka č. 16, protože správní orgány neprojednaly s Ředitelstvím silnic a dálnic odlišná dopravní řešení. Nebyla prověřena podmínka č. 18 týkající se zkvalitnění architektonické a urbanistické úrovně záměru, provedení záměru OD K. se sedlovou nebo valovou střechou, nebyl vyřešen chodník na ulici M. (podmínka č. 19), a budoucí sadové úpravy sloužící k tomu, aby byla nahrazena ekologická újma způsobená vykáčením dřevin (podmínka č. 24 a 26);

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

d) územní řízení mělo nedostatky. Po zrušení I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení ze dne 31. 12. 2013, č. j. KUZZL 536/2014 (dále jen „I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení“) rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014-93, měl žalovaný vrátit věc správnímu orgánu I. stupně, aby zohlednil změny v území a doplnil relevantní a rozhodné skutečnosti. Správní spis neobsahoval platná vyjádření správců sítí, smlouva uzavřená mezi S. M. a stavebníkem nebyla platná. S. M. nedal souhlas s realizací stavby, nelze následně zaručit splnění podmínek pro realizaci stavby. Pro tyto vady bylo napadené rozhodnutí nezákonné.

Žaloba žalobkyně b)

Žalobkyně b) navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně b) konkrétně namítala:

e) nebylo provedeno řádné měření emisí (zejména benzopyrenu a prašnosti). Správní orgány vycházely pouze z modelové situace na základě údajů z měřicích stanic Vsetín a Zlín, které jsou vzdálené 35 a 62 km od zamýšleného záměru. Stavebník po zrušení I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení doplnil do spisu vyjádření k rozptylové studii, ze které žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval a přejal závěry v něm uvedené. Vyjádření a napadené rozhodnutí tak nevysvětlují, proč by měly být hodnoty z měřicí stanice ve Zlíně správné i pro Rožnov pod Radhoštěm. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje žádnou úvahu o tom, proč lze skutečné zjištění současných hodnot imisního zatížení nahradit matematickým modelem. Žalovaný se tak neřídil právním názorem, kterým jej zavázal Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014;

f) nesprávnost výpočtů dopadu na životní prostředí. Žalobkyně b) namítala, že veškeré výpočty dopadu na životní prostředí počítají s údajem, že obchodní dům K. bude provozován od 7 do 20 hodin. Z vyjádření stavebníka však vyplývá, že provoz OD K. bude delší, od 6 do 22 hodin. Stanovisko EIA a další podklady tak vycházejí z vadných předpokladů. V bodě 5.3 autorizovaného posouzení vlivů na veřejné zdraví ze dne 11. 3. 2010, zpracovaného RNDr. A. S., CSc., se vychází při výpočtu expozičního zatížení z toho, že OD K. bude provozován do 20 hodin. Pokud by výpočty vycházely se správných dat, prokázaly by překročení hygienických limitů;

g) vady hlukové studie. Zpracovatel hlukové studie uvedl, že stavbou OD K. dojde na ulici M. k poklesu průjezdu nákladních automobilů. Areál ČSAD, na jehož území má být OD K. vybudován, je v současné době využíván minimálně, proto realizací OD Kaufland dojde k nárůstu automobilové dopravy. Podle žalobkyně b) nebyla otázka, zda realizací záměru dojde k výraznému nárůstu hluku, správními orgány dostatečně prověřena, závěry hlukové studie jsou proto irelevantní;

h) nesprávné posouzení vlivu obchodních domů B. a L. na provoz OD K. Správní orgány měly za to, že část automobilů v dané oblasti bude odčerpána z areálu Billa a Lidl, s čímž žalobkyně b) nesouhlasila, protože provozem OD K. dojde k zvýšení průjezdu automobilů v celé oblasti, tedy i ke zvýšení hluku a škodlivých látek v ovzduší;

i) přezkum závazného stanoviska EIA byl pouze formální. Podle žalobkyně b) byl přezkum závazného stanoviska k ověření souladu stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 20. 4. 2015, č. j. KUZL 22526/2015, pouze formální a věcně nereagoval na vznesené námitky. Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku ze dne 4. 1. 2016, č. j. 78545, toliko izolovaně posoudilo vliv OD K. a křižovatky na silnici I/35, neposoudilo synergické vlivy, nezabývalo se tím, že v podkladech pro územní řízení nebyla klimatizace zahrnuta jako zdroj hluku. Žalobkyně b) nesouhlasila s tvrzením Ministerstva životního prostředí, že nárůst dopravy bude vyhodnocen až po uvedení OD K. do provozu, protože stav dopravy měly správní orgány zjistit již před uvedením OD K. do provozu;

j) negativní vliv OD K. na kvalitu ovzduší. V oblasti, kde jsou překročeny emisní limity (PM10, benzoapyrenu a přízemního ozónu), nelze umisťovat záměr indikující zvýšení dopravy;

k) nedostatečné posouzení otázky zvýšení hluku. Správní orgány vycházely z toho, že u domu ve vlastnictví žalobkyně b) jsou hygienicky přípustné limity v nejistotě měření, tedy celkově přijatelné. Podle žalobkyně b) hluk v denní době nebude u jejího domu dodržen v žádné výpočtové výšce nad terénem a nebude splněn hygienický limit ani v noční době. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil tyto skutečnosti s odkazem na akustickou studii, která nezapočítává nárůst dopravy před domem žalobkyně b) a počítá se zvýšením odstínění hluku budovou OD K. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné;

l) vady stanovisek Krajské hygienické stanice. Žalobkyně b) žádala přezkum stanoviska Krajské hygienické stanice ze dne 22. 2. 2012, č. j. KHSZL 01627/2012, ze dne 14. 3. 2013, č. j. KHSZL 04741/2012, a potvrzení tohoto stanoviska Ministerstvem zdravotnictví ze dne 7. 11. 2013, č. j. 31477/2013-OVZ 23.8.13. Souhlas Krajské hygienické stanice ze dne 14. 3. 2013 vychází z toho, že v dané lokalitě dojde k poklesu nákladní dopravy, protože obchodní dům zatěžuje dané území dopravou méně než areál ČSAD. Argument je nepravdivý, protože do areálu ČSAD již žádná nákladní vozidla nejezdí. Dále tvrzení uvedené ve stanovisku, že stavbou OD K. ubude počet projíždějících vozidel u obchodů B. a L., není ničím podložené. K poklesu ekvivalentní hladiny akustického tlaku vlivem stínění OD K. nemůže dojít, protože se v bývalém areálu ČSAD nachází budova ČSAD, která má na stínění větší vliv. Krajská hygienická stanice tak vycházela z nesprávných předpokladů, její stanovisko je proto nezákonné;

m) absenci souhlasu s výměnou oken. Stavebník se ve smlouvě o právu provést stavbu ze dne 7. 3. 2012, uzavřené mezi stavebníkem a městem R. p. R., zavázal na své náklady provést výměnu oken mimo jiné v domě ve vlastnictví žalobkyně b). Ta k tomu nedala souhlas, shora uvedená smlouva je tak neplatná. Argumentuje-li žalovaný ohledně hluku i výměnou oken, není ochrana před hlukem skutečně zajištěna, protože žalobkyně b) k jejich výměně nedala souhlas;

n) nedostatečné odstínění zelení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje projekt odclonění obytných ploch, proto není splněna podmínka územního plánu u pozemků parc. č. X a X;

o) nedostatek ujednání se S. M. Žalobkyně b) namítala, že S. M. od stavebníka koupil pozemek parc. č. X, smlouva o prodeji pozemku ze dne 14. 1. 2016 však neobsahuje žádné ustanovení strpět stavbu či podmínku výsadby zeleně. V dokumentaci pro stavbu OD K. tak chybí přistoupení S. M. ke stavbě. Vysázení zeleně (díky kterému nemá dojít k překročení limitu hluku) tak nemůže být provedeno a dojde k zásahu do vlastnického práva žalobkyně b);

p) vady vyjádření k rozptylové studii a přezkumu provedeného Ministerstvem životního prostředí. Výpočty expozičního zatížení zmiňované ve vyjádření k rozptylové studii vycházejí z imisní zátěže pouze do 20 hodin místo do 22 hodin (bod 5. 3. charakter expozice), u domu žalobkyně b) tak dojde k výraznému nárůstu škodlivin. Vyjádření se nezabývá mutagenními látkami vznikajícími při otěru brzdových destiček a pneumatik před domem žalobkyně b) a dále neřeší, že rozptylová studie neobsahuje výpočty vlivu imisní zátěže vznikajících provozem nových křižovatek. Žalovaný tak opřel svou argumentaci v napadeném rozhodnutí o vyjádření, které dospělo k nesprávným závěrům. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že správní Ministerstvo životního prostředí při přezkumné činnosti nezohlednilo nově vybudované dopravní stavby v okolí záměru;

q) vady podkladů pro rozhodnutí. V dokumentaci schází platná smlouva o právu provést stavbu se smlouvou o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene – titul k dopravnímu napojení, protože platnost původní smlouvy uzavřené mezi stavebníkem a městem R. p. R. dne 7. 3. 2012 již vypršela. Žalobkyně b) dále namítala, že v době vydání napadeného rozhodnutí vypršela platnost vyjádření správců sítí a souhlasného stanoviska k záměru OD K. ze dne 4. 10. 2011. Žalobkyně b) nesouhlasila s tím, že závěr zjišťovacího řízení na stavbu rekonstrukce silnice I/35 byl při nahlížení do správního spisu přiložen pouze jako pomocný materiál, nestal se součástí spisu ani dokumentace pro územní řízení. Pokud žalovaný o tento dokument opíral svou argumentaci při vypořádání námitek žalobkyně b), měl jej zahrnout jako podklad do spisu a žalobkyně b) k němu měla mít přístup. V dokumentaci také scházelo vyjádření ŘSD, podmínka č. 14 souhlasného stanoviska EIA tak nebyla naplněna. Napadené rozhodnutí je pro uvedené nedostatky podkladů nezákonné;

r) nevyvěšení grafických příloh rozhodnutí. Podle žalobkyně b) nebylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně doručeno, protože správní orgán I. stupně nevyvěsil na úřední desce grafické přílohy rozhodnutí; žalobkyně b) tak byla zkrácena na právu na řádné doručení rozhodnutí;

s) správní orgány neposoudily urbanistickou vhodnost stavby. Žalovaný posuzoval pouze hmotu objektu a architektonické ztvárnění stavby, neřešil ale vliv na městskou strukturu a vazby na okolí. OD K. podle žalobkyně b) odporuje charakteru lokality, zhoršuje kvalitu života, pohodu bydlení a snižuje hodnotu nemovitostí v okolí záměru;

t) zhoršení pohody bydlení. Podle žalobkyně b) tím, že žalovaný potvrdil nezákonné územní rozhodnutí, vydal sám nezákonné rozhodnutí. Zasáhl tak do práva žalobkyně na zákonnost rozhodnutí, do jejího vlastnického a osobnostního práva, protože jeho rozhodnutím dojde ke zhoršení pohody bydlení žalobkyně;

u) žalovaný se nezabýval bodem 7 odvolání. V tomto bodě žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně odmítl vypořádat námitku a návrh ze dne 8. 4. 2013, protože tyto námitky mohla uplatnit do konání ústního jednání.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce a) i žalobkyně b).

5. K jednotlivým námitkám žalobce a) se vyjádřil takto:

ad a) k neposouzení vlivů stavby na emisní zatížení území žalovaný uvedl, že tuto námitku vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 27-30, 35-39, 42-44, 49-52 a 53-54. Hodnoty, ze kterých vycházela rozptylová studie, jsou reálné, neboť rozptylová studie počítá výhledově s vyšším imisním a emisním zatížením, než byly vstupní hodnoty. Žalobce a) k námitce a) nepředložil žádný důkaz, ze kterého by vyplýval opak;

ad b) k neposouzení změn v území s ohledem na aktuálnost stanoviska EIA žalovaný sdělil, že argumentace týkající se platnosti stanoviska EIA nebyla v územním řízení uplatněna, je tedy namístě uplatnit koncentraci v rámci územního řízení. Podmínky v území se na rozdíl od tvrzení žalobce a), které nepodložil žádnými důkazy, zlepšily. Námitku týkající se sekundární prašnosti žalobce a) neuplatnil v územním řízení, přesto ji žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný zdůraznil, že žalobce a) jako spolek není oprávněn brojit námitkami proti dopravnímu zatížení ve vztahu k dotčeným rodinným domům, protože není držitelem věcných práv k těmto nemovitostem.

Námitku týkající se podstatných změn záměru v souvislosti s rekonstrukcí silnice I/35 a světelnými křižovatkami taktéž žalobce a) neuplatnil v průběhu územního řízení. Rekonstrukce silnice I/35 byla posuzována ve zjišťovacím řízení, na jehož základě dospěly správní orgány k závěru, že záměr nepodléhá dalšímu posuzování (velká EIA). Ke světelným křižovatkám žalovaný uvedl, že se povolují v samostatném řízení, a tím, že na sebe navazují, přispějí k plynulosti dopravy a snížení sekundární prašnosti a emisí výfukových plynů. Žalobní námitku o negativním vlivu křižovatek na ovzduší a zvýšení hluku žalobce a) nepodpořil žádnými důkazy, jeho tvrzení o naměřených údajích uvedená v odvolání žalovaný vyvrátil na str. 33 napadeného rozhodnutí;

ad c) námitku nedodržení podmínek vyplývajících ze stanoviska EIA uplatnil žalobce a) až u odvolacího orgánu. Žalovaný se námitkou zabýval na straně 43 a 49-51 napadeného rozhodnutí, žalovaný proto tyto části ve vyjádření k žalobě citoval. Doplnil, že žalobce a) odkazuje na své vyjádření ze dne 23. 12. 2016, které adresoval žalovanému v odvolacím řízení. Námitky z něj vyplývající byly podány po koncentraci řízení a překračovaly námitkové oprávnění žalobce vyplývající ze zákona č. 100/2001 Sb.;

ad d) k nedostatkům územního řízení žalovaný sdělil, že z ničeho nevyplývá, že by měl žalovaný po zrušení I. rozhodnutí o odvolání Krajským soudem v Ostravě věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení; k tomu, zda mohl žalovaný v druhém odvolacím řízení rozhodovat samostatně, citoval ze str. 49 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že ohledně neplatnosti vyjádření správců sítí a vlastníků dopravní a technické infrastruktury a prodeje pozemku parc. č. X nesvědčí žalobci a) žalobní a námitková legitimace.

6. K jednotlivým námitkám žalobkyně b) se žalovaný vyjádřil takto:

ad e) tvrzení žalobkyně b), že jsou překročeny hygienické limity emisního zatížení, není podloženo důkazy. Žalobkyně b) taktéž nadhodnotila vzdálenost záměru od měřících stanic, která činí tolíko 18 a 44 km. Studie a posudky, na základě kterých byl vypracován posudek vlivu záměru na životní prostředí, jsou ve vzájemném souladu. Žalovaná vázána právním názorem vysloveným Krajským soudem v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 přezkoumatelným způsobem na str. 35-39, 52-54 napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč bylo použito matematické modelování a měření v jiném místě, než je lokalita záměru. Při vypořádávání námítky vad rozptylové studie vycházel žalovaný z vyjádření orgánů ochrany ovzduší a orgánů EIA, v napadeném rozhodnutí pečlivě zhodnotil podklady a samostatně ověřoval tvrzení žalobkyně b) ohledně hodnoty emisí, imisí a koncentrací škodlivých látek. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 76/2014 byl v napadeném rozhodnutí případný;

ad f) námitku žalobkyně b) neuplatnila ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v odvolacím řízení. Správní orgány posuzovaly dopad provozu záměru v době od 7 do 22 hodin, výpočty emisního zatížení vycházejí z provozu do 22 hodin, tvrzení žalobkyně b) tak nemá oporu ve spisu;

ad g) hlukové limity u domu žalobkyně b) jsou splněny. Budova v areálu ČSAD, kterou žalobkyně b) argumentuje, byla na základě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 1. 2013, č. j. MěÚ-RpR/01484/2013, odstraněna. Záměr OD Kaufland tak bude mít pozitivní vliv na hladinu akustického tlaku z důvodu stínění. Přechodné nevyužívání areálu ČSAD nemůže mít vliv na posuzování záměru; územní plán předpokládá v bývalém areálu ČSAD i do budoucna činnosti náročné na plochu a dopravní zatížení, záměr OD K. tomuto předpokládanému využití odpovídá;

ad h) žalovaný odkázal na str. 31-33, 35-39 a 45-47 napadeného rozhodnutí;

ad i) námitka žalobkyně b) je obecná. Orgány EIA se zabývaly všemi dotčenými oblastmi ochrany veřejného zájmu na úseku posuzování vlivu záměru na životní prostředí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve posuzoval námítky společné všem odvolatelům, následně konkrétní námítky jednotlivých odvolatelů. Žalovaný nechal zákonnost a správnost stanoviska EIA přezkoumat orgánem, který stanovisko vydal. Obsah přezkumu je obsažen na str. 27-28 napadeného rozhodnutí;

ad j) tvrzení o překročení hygienických limitů nejsou podložena důkazy;

ad k) a l) žalovaný odkázal na argumentaci, kterou uvedl v napadeném rozhodnutí na str. 28-30, 31-33, 39, 45-47, 48-49 a 54-56. Argumentace žalobkyně b) o negativním vlivu záměru na její hmotná práva je subjektivní, naopak správní orgány objektivně posuzovaly zákonem stanovené podmínky, podmínky dotčených orgánů;

ad m) námitka byla uplatněna v rozporu s koncentrací řízení, přesto ji žalovaný na str. 46 napadeného rozhodnutí vypořádal. Výměna oken měla sloužit tolíko jako kompenzační nástroj. Správní orgány s hodnotami hluku po výměně oken při hodnocení, zda budou splněny hlukové limity, nepracovaly, je tedy rozhodnutím žalobkyně b), zda k jejich výměně přistoupí či nikoliv;

ad n) žalovaný odkázal na str. 54 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně b) nenamítala rozpor s územním plánem v řízení před správním orgánem I. stupně, nastala tak koncentrace řízení. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá (str. 2 a 4, bod 18), kde budou sadové úpravy umístěny a v jakém rozsahu. V dokumentaci pro umístění záměru je garantován požadovaný počet dřevin s tím, že podrobné řešení sadových úprav bude součástí dokumentace ve stavebním řízení. Skutečnost, že v situaci stavby není zakreslen každý strom či keř, neznamena, že bylo napadené rozhodnutí v rozporu s územním plánem. Výkres situace pro umístění stavby zakreslení detailů jako jsou stromy a keře nepožaduje;

ad o) žalobkyně b) nebyla oprávněna brojit proti ujednáním se S. M., přesto žalovaný zjistil, že stavebník předložil doklad podle § 86 odst. písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), smlouvu o právu provést stavbu, ze kterého vyplývají závazky S. M. pro realizaci záměru;

ad p) k vadám vyjádření k rozptylové studii a přezkumu provedeného Ministerstvem životního prostředí žalovaný uvedl, že námitka týkající se nezměřené sekundární prašnosti a koncentrace pevných částic z otěru brzdových destiček a pneumatik u domu žalobkyně b) byla podána v rozporu se zásadou koncentrace. Před domem žalobkyně b) nebudou žádné automobily brzdit ani se rozjíždět, protože se jedná o zaslepenou komunikaci. Nejkratší vzdálenost mezi automobily a domem žalobkyně b) je 21 metrů, což eliminuje přímý zásah emisemi z otěru destiček a pneumatik. Posouzení prašnosti obsahovala rozptylová studie. Správní orgány zohlednili při rekonstrukci komunikace I/35 záměr OD K. Podle žalovaného je standardním postupem, že realizovaná stavba prochází zkušebním provozem, aby mohlo dojít k případným opatřením ze strany správních orgánů;

ad q) shodnou odvolací námitku vypořádal žalovaný na str. 55 napadeného rozhodnutí, žalobkyně b) nemá ohledně neplatnosti smlouvy o právu provést stavbu, neplatnosti vyjádření správce sítí, vyjádření a stanovisek vlastníků a správců dopravní a technické infrastruktury námitkovou a žalobní legitimaci. Závěr zjišťovacího řízení na stavbu silnice I/35 nebyl podkladem pro napadené rozhodnutí, nestal se součástí spisu, i tak se však žalobkyně b) mohla s dokumentem seznámit a věděla, že jej má žalovaný k dispozici, k zásahu do práv žalobkyně b) tedy nedošlo. K námitce týkající se vyjádření Ředitelství silnic a dálnic odkázal na str. 50 napadeného rozhodnutí;

ad r) žalovaný odkázal na str. 41 napadeného rozhodnutí, na § 20 odst. 2 stavebního zákona a § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Součástí správního spisu je oznámení ze dne 3. 5. 2013, č. j. MěÚ-RpR/14520/2013, na němž je potvrzeno materiální i elektronické vyvěšení na úřední desce, a ze kterého vyplývá, kde se mohou účastníci seznámit s celým napadeným rozhodnutím včetně grafických příloh. Napadené rozhodnutí tak bylo doručeno řádně, žalobkyně b) nebyla zkrácena na svých právech;

ad s) žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 33-34 a doplnil, že urbanistická vhodnost je řešena v dostatečném rozsahu v návaznosti na posouzení souladu s územně plánovací dokumentací, která vyjadřuje soulad záměru s cíly a úkoly územního plánování;

ad t) žalovaný vypořádal obecnou námitku zhoršení pohody bydlení na str. 39-40 a speciální námitku žalobkyně b) na str. 45-47 napadeného rozhodnutí;

ad u) všemi tvrzeními uvedenými v podání žalobkyně b) ze dne 8. 4. 2013 se správní orgány zabývaly (žalovaný na str. 46-47, 51-52, 82-83). Podáním ze dne 8. 4. 2013 žalobkyně b) reagovala na nově doplněné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 14. 3. 2013, které je totožné (kromě číselného označení pozemků) s původním stanoviskem Krajské hygienické stanice ze dne 22. 2. 2012. Proto pokud žalobkyně b) uplatnila námitky po ústním jednání, nemohl správní orgán I. stupně vyjádření k doplněnému stanovisku Krajské hygienické stanice vypořádat jako námitku a nemohl se jí blíže zabývat.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Ve smyslu § 34 s. ř. s. výslovně oznámili, že budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení společnost K. Č. r. v. o. s. (dále jen „stavebník“), a S. M., a to ve věci vedené u krajského soudu jak pod sp. zn. 65 A 58/2017, tak sp. zn. 65 A 59/2017.

Vyjádření stavebníka Kaufland Česká republika v. o. s.

8. Stavebník navrhl zamítnutí žaloby.
9. K žalobě žalobce a) stavebník uvedl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vysvětlil důvody pro použití matematické metody. Odkázal na § 46 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a na zásadu koncentrace řízení uvedenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona.
10. K jednotlivým žalobním námitkám žalobce a) se stavebník vyjádřil takto:

ad a) k neposouzení vlivů stavby na emisní zatížení území stavebník sdělil, že se nejedná o novou námitku, ale o žalobní bod, který vypořádal Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014. Doplnil, že posouzení záměru a jeho dopad na životní prostředí dostatečně přezkoumaly správní orgány v několika stanoviscích EIA, dále v posuzované věci vydaly kladná stanoviska specializované úřady zabezpečující ochranu životního prostředí. Podstatou rozptylové studie jsou modelové hodnoty znečištění v dané lokalitě, nikoli v místě záměru. Zpracovatel rozptylové studie vycházel z oficiálních údajů z měřících stanic provozovaných Českým hydrometeorologickým ústavem, přičemž tento postup shledal správným i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 76/2014-11. Při posuzování záměru se vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměrů, následné změny v území tak nelze zohlednit.

Stavebník k rozptylové studii sdělil, že zpracovatel rozptylové studie použil referenční metodu, na kterou odkazovala vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 330/2012 Sb. Monitoring stavu ovzduší by nesdělil žádnou informaci o plánovaném provozu OD K., jiný způsob výpočtu v rozptylové studii tak nebyl možný. Žalovaný vysvětlil, proč bylo nutné použít údaje z měřících stanic ve Zlíně a Vsetíně, nikoli stanic nacházejících se v blízkosti R. p. R. V současné době by byl OD K. považován za podlimitní záměr, jehož by se posuzování EIA již netýkalo;

ad b) k neposouzení změn v území s ohledem na aktuálnost stanoviska EIA stavebník uvedl, že souhlasné stanovisko bylo jako správné potvrzeno Ministerstvem životního prostředí. K otázce zvýšení znečištění z důvodu nárůstu dopravy po realizaci záměru se vyjádřil Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014. Stávající intenzita dopravy na silnici I/35 nesouvisí se záměrem OD K., imisní příspěvek dopravy spojené s provozem OD K. bude tak zanedbatelný a nebude mít významný podíl na imisním zatížení lokality. Argumentace žalobce a) není podložena konkrétními fakty a důkazy. V době zpracování rozptylové studie neexistovala metodika pro posouzení sekundární prašnosti, proto tato hodnota nemohla být posouzena. Námitka je s ohledem na koncentraci v územním řízení opožděná.

Podle stavebníka nemůže být v rámci územního řízení řešen vliv světelných křižovatek na dané území. Napadené rozhodnutí však se světelnými křižovatkami počítalo, jak vyplývá ze str. 51 napadeného rozhodnutí. Pokud se žalobce a) domnívá, že se kvalita ovzduší a hluková zátěž změní v důsledku provozu křižovatek na silnici I/35, měl tyto námitky uplatňovat v řízení, ve kterém se tyto křižovatkы povolovaly, nikoli v územním řízení o záměru OD K.

K tvrzení žalobce a), že došlo v okolí záměru k významným změnám, stavebník sdělil, že stavby a úpravy lokality poblíž budoucího OD K. nastaly až po zpracování rozptylové studie. Umístění kruhového objezdu a křižovatek bylo posouzeno v samostatných řízeních;

ad c) stavebník se vyjádřil k námitce nedodržení podmínek vyplývajících ze stanoviska EIA. K podmínce č. 14 a 16 uvedl, že dopravní napojení OD K. bylo posouzeno již v rámci přípravy dokumentace pro územní řízení a je zapracováno v souhrnné technické zprávě na str. 11. Jednání s Ředitelstvím silnic a dálnic stavebník inicioval, avšak Ředitelství silnic a dálnic ve svém stanovisku ze dne 7. 11. 2011, sp. zn. SZ/2011-Ř, sdělilo, že s jakýmkoliv jiným řešením než napojením záměru OD K. z místní komunikace na ulici M. nesouhlasí. K podmínce č. 18 uvedl, že správní orgán I. stupně považoval architektonické úpravy za dostatečné, halová část stavby OD K. by měla být zastřešena sedlovou střechou s malým sklonem. Stavebník doplnil, že splnil podmínku stanoviska EIA ohledně zasklení lodžii domu č. X v R. p. R., čímž také přispěl ke zkvalitnění architektonické úrovně v oblasti. K podmínce č. 19 uvedl, že v rámci záměru vybuduje nový chodník, ale nemůže zodpovídat za vybudování chodníků po celé délce ulice M. Stavebník předpokládal trojnásobné zvýšení zeleně oproti zákonnému požadavku a uzavřel dohodu o výsadbě s městem R. p. R., podmínka č. 24 tak byla splněna.

Stavebník podstoupil proces stanovený přechodnými ustanoveními zákona č. 39/2015, kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Výsledkem tohoto procesu bylo souhlasné stanovisko orgánu EIA, ve kterém krajský úřad došel k závěru, že nedošlo u záměru OD K. k žádným změnám, které by mohly negativně ovlivnit životní prostředí. Zejména nedošlo ke zvýšení kapacity záměru, ke změně rozsahu, technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání. Správní orgány tak stavebníkovi umožnily, aby učinil kroky k zahájení navazujících řízení týkajících se záměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

ad d) Stavebník neviděl souvislost mezi cíli žalobce a) a namítanými žalobními body ohledně chybějících vyjádření správců sítí a chybějícího souhlasu nového vlastníka jednoho z pozemků, na kterých má být záměr realizován, pana S. M. Tato tvrzená „porušení“ by nemohla mít za následek zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce a). Stavebník je držitelem aktualizovaných souhlasných vyjádření správců sítí, která jsou svým obsahem totožná s těmi, která jsou součástí spisu. Správci sítí souhlasili se záměrem v průběhu územního řízení, nadále se záměrem souhlasí, stavebník si tak není vědom žádného veřejného zájmu, který by mohl být ohrožen; žalobce a) nemohl být tvrzenými vadami řízení zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

11. K jednotlivým námitkám žalobkyně b) se stavebník vyjádřil takto:
12. Stavebník upozornil na to, že žalobní body obsažené v nyní rozhodované žalobě žalobkyně b) uplatnila již v řízení před Krajským soudem v Ostravě v předchozím řízení, krajský soud je nemůže posoudit z důvodu res iudicata. Odkázal také na zásadu koncentrace řízení uvedenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona a § 82 odst. 4 s. ř. Stavebník se zabýval rozptylovou studií a vyslovil shodné, jako ve vyjádření k žalobě žalobce a), uvedené v bodě 11 ad a) tohoto rozsudku.

ad e) stavebník odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 76/2014-11, který považuje odhad imisní zátěže plánovaným záměrem na základě údajů z měřících stanic ve Zlíně a Vsetíně za dostatečný. Žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Brně odkázal a vycházel z něj, což použití matematického modelu v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlovalo;

ad f) autorizované posouzení vlivů na veřejné zdraví, napadené rozhodnutí, stanoviska Krajské hygienické stanice a stanovisko Ministerstva zdravotnictví vycházejí při provedených výpočtech a závěrech z provozní doby 7-22 hodin. Časové rozmezí (do 20 hodin) uvedené v bodě 5.3 autorizovaného posouzení vlivů na veřejné zdraví je zjevnou chybou v psaní; část 5.3 neobsahuje výpočty, jen je v této části posouzení dovozován charakter expozice vůči fyzikálním a chemickým škodlivinám jako trvalý (což by se nezměnilo, ani pokud by se vycházelo z provozní doby do 22 hodin);

ad g) závěry hlukové studie jsou relevantní, protože použila data z vývoje hlukové situace v roce 2000 až 2010, tedy v době, kdy byl areál ČSAD funkčním areálem, tedy docházelo k průjezdu autobusů a nákladních automobilů. Ze všech podkladů vyplývá, že záměr OD K. bude pro životní prostředí méně zatěžující než areál ČSAD. To, že areál v současnosti není využíván, nelze zohlednit, protože je třeba vycházet z hodnot při jeho plném provozu;

ad h) k tvrzení, že bude část dopravy odčerpána z areálu B. a L., se vyjádřil již Krajský soud v Ostravě ve věci sp. zn. 22 A 42/2014, kde uvedl, že číselná kapacita průjezdu automobilů je dostatečným podkladem;

ad i) Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 přisvědčil spolku Z. R., že sdělení o přezkumu ze dne 28. 8. 2013, č. j. KUZL 56235/2013, bylo ryze formální a věcně nereagovalo na jeho námitky. Na základě tohoto právního názoru bylo vydáno „zezávazňující“ stanovisko, které již na námitky reagovalo a všemi body se zabývalo. Žalovaný tak napravit vady, které mu vytkl Krajský soud v Ostravě.

Z napadeného rozhodnutí (str. 51) vyplývá, že byla křižovatka na ulici M. zhodnocena a záměr OD K. s ní počítal. Jednalo se o odlišný záměr posuzovaný v samostatném řízení. Stavebník zdůraznil, že vlivy na životní prostředí byly posouzeny ke dni oznámení záměru OD K. a nelze tak již posuzovat vlivy dalších (budoucích záměrů) na záměr oznámený dříve.

K tepelnému čerpadlu sdělil, že funguje na principu vzduch – voda, je proto ekologičtějším řešením vytápění. Námitka žalobkyně b), že klimatizace bude zdrojem hluku, je spekulativní a její tvrzení není podloženo žádnou studií. Tento zdroj hluku byl posouzen, ale dojde ještě k dalšímu hlukovému posouzení, které bude součástí dokumentace pro stavební povolení. Správní orgány fakticky nemohou znát vlivy budoucích záměrů, budou proto v rámci stavebního řízení požadovat, aby stavebník předložil v rámci zkušebního provozu doklad o nepřekročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru staveb, který bude získán měřením hluku na místě.

Podle stavebníka žalobkyně b) neuvádí konkrétní námitky, které nebyly dle jejího názoru vypořádány. Žalovaný nechal závazné stanovisko EIA přezkoumat a Krajský úřad Zlínského kraje, odboru ochrany životního prostředí a zemědělství, se ve sdělení ze dne 21. 7. 2016, č. j. KUZL 51286/2016, a to se s námitkami žalobkyně b) vypořádalo.

ad j) Krajský soud v Ostravě se s námitkou nemožnosti umístit záměr v již zatíženém území v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 neztotožnil. Kategoricky tedy nelze odmítnout umístění jakéhokoli záměru v zatíženém území, ale každý záměr se musí individuálně posoudit. K tomuto individuálnímu posouzení v rozhodované věci došlo a vliv záměru byl shledán jako nepodstatný;

ad k) a l) Tvrzení žalobkyně b) jsou nepravdivá. Žalobkyně b) žalobu podala dne 20. 7. 2017, tj. v době, kdy žádné budovy na pozemku, kde má být záměr realizován, nestály. Výsledek naměřených hodnot, ze kterého vyplývá nepřekročení hygienických limitů hluku, tak nepočítá s jakýmkoliv bariérovým efektem budov ČSAD. Žalobkyně b) nemůže v tomto řízení namítat hluk z komunikace I/35, která ruší její pohodu bydlení, ale nemá souvislost s výstavbou OD K. Tyto závěry plynou i ze stanovisek Krajské hygienické stanice. Realizací záměru OD K. dojde k poklesu hluku u nemovitosti žalobkyně b), a to stíněním akustického tlaku budovou OD K. Dle protokolu o zkoušce č. 192/17 bylo v červnu 2017 provedeno měření hluku z dopravy u domu žalobkyně b) a vyplývá z něj, že hygienický limit ve výši 60 dB pro denní a 50 dB pro noční dobu není překročen;

ad m) soukromoprávní smlouva mezi městem a stavebníkem nemůže zavazovat třetí osoby, které nejsou stranou této smlouvy. Jedná se o prohlášení stavebníka, že je ochoten výměnu oken provést na své náklady, ale samozřejmě dle požadavků občanů. Pokud s tímto postupem občan nevysloví souhlas, výměna oken nebude provedena;

ad n) zákonný požadavek na náhradní výsadbou pro záměr OD K. vypočtený z počtu parkovacích míst činí 55 ks dřevin. Dle dokumentace EIA k záměru bylo počítáno se 130 ks zeleně a na základě podmínky dle původního souhlasného stanoviska byla zeleň dále zvýšena na 151 ks. Toto zvýšení počtu zeleně stavebník doložil dohodou o výsadbě v areálu záměru uzavřenou dne 9. 4. 2015 mezi stavebníkem a městem R. p. R. Doplnil,

že fakticky není možné, aby na pozemcích parc. č. X a X byla umístěna zeleň, protože na pozemku parc. č. X se nachází ochranné pásmo inženýrské sítě;

ad o) i v případě chybějícího souhlasu vlastníka pozemku pana M. by toto „porušení“ nemohlo mít za následek zkrácení veřejných subjektivních práv žalobkyně. Souhlas pana M. vyplývá jak z obsahu kupní smlouvy na pozemek parc. č. X, tak i ze samostatně uděleného souhlasu;

ad p) rozptylová studie musí podle vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, obsahovat seznam relevantních znečišťujících látek, což rozptylová studie obsahovala. Rozptylová studie se nezabývá křižovatkami na silnici I/35, protože jejich posouzení bylo předmětem odlišného řízení před správními orgány. Ke stavebním úpravám v okolí záměru došlo až po vydání studie a z žádného právního předpisu nevyplývá, že by měl stavebník podklady pro územní řízení průběžně aktualizovat. Ze všech předložených podkladů i rozptylové studie vyplývá, že záměr OD K. nebude mít negativní vliv na životní prostředí v dané lokalitě;

ad q) ke smlouvě o právu provést stavbu se smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene byl vyhotoven dodatek č. 2 a článek VI. této smlouvy byl změněn tak, že platnost smlouvy se prodlužuje do 31. 12. 2020. Pro platnost stanovisek je rozhodující, zda byly platné v době podání žádosti o vydání rozhodnutí, a poté to, zda nedošlo ke změně obsahu zaktualizovaných vyjádření správců inženýrských sítí. Žalobkyně b) však není legitimována namítat neplatnost smlouvy či stanovisek, protože tvrzená „porušení“ by nemohla mít za následek zkrácení veřejných subjektivních práv žalobkyně b). Stavebník je držitelem aktualizovaných souhlasných vyjádření správců sítí, která jsou svým obsahem totožná s těmi, které jsou součástí spisu. Stavebník doplnil, že závěr zjišťovacího řízení na rekonstrukci silnice I/35 byl součástí spisu, jelikož byl fyzicky ve spisu přítomen;

ad r) žalobkyně b) namítala „nedoručení“ grafické části územního rozhodnutí, i když z obsahu žalobkyně b) předkládaných námitek je zjevné, že po celou dobu územního řízení byla plně seznámena s každou jeho částí a s obsahem spisu, jehož součástí byla a je mj. i ona grafická část. Taková vada by nemohla mít žádný vliv na přezkoumatelnost či zákonnost územního, resp. nového územního rozhodnutí;

ad s) záměr stavebníka je v souladu s územním plánem, který s využitím plochy pro stavbu občanské vybavenosti počítá a považuje ji za vhodnou. Záměr je tedy urbanisticky vhodný umístit do dané lokality;

ad t) podle stavebníka záměr výstavby OD K. na rozdíl od tvrzení žalobkyně b) přispěje ke zlepšení kvality pohody bydlení tím, že bývalý areál ČSAD bude upraven.

Vyjádření S. M.

13. S. M. navrhl zamítnutí obou žalob.

14. K žalobě žalobce a) S. M. uvedl, že stavba OD K. bude pro dané území méně zatěžující než původní areál ČSAD. Záměr OD K. je v souladu s územním plánem, dle kterého je možné pozemek využít například za účelem občanské vybavenosti, jako je obchod a služby. Pokud s tím žalobce a) nesouhlasil, měl brojit proti územnímu plánu, nikoli rozhodnutí

v územním řízení. S. M. upřesnil, že poskytnul stavebníkovi souhlas s umístěním OD K., který stále trvá.

15. K žalobě žalobkyně b) se S. M. vyjádřil tak, že je přímým sousedem žalobkyně b) a s jejími zjištěními se neztotožňuje. Ulice M. je slepou větví, není na ní téměř žádný provoz. Výstavba záměru nepočítá se zvýšením provozu u domu žalobkyně b). Zopakoval, že se žalobkyně b) proti možné výstavbě v areálu ČSAD měla bránit při přijímání územního plánu a že poskytnul stavebníkovi souhlas s umístěním záměru, který stále trvá.

V. Repliky a následující vyjádření stran

16. Žalobce a) podáním ze dne 18. 6. 2018 doplnil k důkazům Odborné stanovisko doc. M. V., Ph.D., k dokumentaci EIA k dopadu záměru výstavby obchodního centra K. v R. p. R. na kvalitu ovzduší v přílehlé obytné zástavbě ze dne 8. 6. 2018. Předmětem přiloženého odborného stanoviska byl dopad případné realizace záměru výstavby OD K. na kvalitu ovzduší v přílehlé oblasti, a to zejména s ohledem na emise ze spalovacích motorů a motorové dopravy. Z přiloženého stanoviska podle žalobce a) mimo jiné vyplývá, že závěry rozptylové studie jsou v některých případech založeny na chybných úvahách, studie pracuje s pochybnými vstupními daty, je v zásadních aspektech výpočtu koncentrací škodlivin nepřezkoumatelná, neboť zásadní vstupní údaje jsou nedostatečně podrobné, neúplné nebo absentují.
17. Podáním ze dne 22. 6. 2018 stavebník sdělil, že považuje stanovisko doc. V., které rozšiřuje žalobní body, za nepřípustné z důvodu koncentrace řízení. Stavebník uvedl, že podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší není záměr OD K. vyjmenovaným stacionárním zdrojem emisí a není tedy povinné ohledně něj zpracovávat rozptylovou studii. Rozptylová studie z roku 2011 je vzhledem k existenci nového souhlasného stanoviska dle stavebníka historickým dokumentem, jehož přezkum je zcela neopodstatněný.
18. V replice ze dne 4. 6. 2018 žalobkyně b) k vyjádření stavebníka k její žalobě uvedla, že v průběhu správního řízení nebylo vysvětleno, proč bylo vhodné v rozptylové studii jako pozadové znečištění uvádět průměr emisních koncentrací vycházejících z měřících stanic ze Zlína a Vsetína. Žalobkyně b) uvedla, že nařízení vlády č. 350/2002 Sb., na které odkazoval stavebník, v době zpracování první ani druhé rozptylové studie nebylo platné ani účinné. V době zpracování obou rozptylových studií bylo platné (a účinné) nařízení vlády č. 597/2006 Sb., o sledování a vyhodnocování kvality ovzduší, které uvádí omezení předmětné metody (stejně jako metodická příručka k metodě SYMOS 91). K těmto omezením se autoři studie nijak nevyjádřili, ani je neuvedli. Zopakovala, že v rozptylové studii nedošlo k posouzení emisí vznikajících při otěru pneumatik a brzdových destiček. Stavebník měl za dobu trvání řízení dostatečný čas k měření emisí v místě záměru a mohl tak získat relevantní údaje; správní orgán měl po stavebníkovi toto měření požadovat.
19. Žalobkyně b) v replice ze dne 19. 6. 2018 k vyjádření žalovaného a S. M. předložila Odborné stanovisko doc. M. V., Ph.D., k dokumentaci EIA k dopadu záměru výstavby obchodního centra K. v R. p. R. na kvalitu ovzduší v přílehlé obytné zástavbě ze dne 8. 6. 2018 [tedy shodné stanovisko jako žalobce a) v podání ze dne 18. 6. 2018]. Doplnila, že z odborného posudku vyplývá, že rozptylová studie pracuje s pochybnými daty, je v zásadních aspektech výpočtu koncentrací škodlivin nepřezkoumatelná, „neboť zásadní

vstupní údaje jsou nedostatečně podrobné, neúplné nebo absentují“, dojde k zvýšení koncentrací částic a benzopyrenu. Podklady, na základě kterých rozhodoval žalovaný, jsou vadné. Měla za to, že je na stavebníkovi, aby přepracoval projekt tak, aby se na něj vešla i izolační zeleň. Vizualizace stavby pro územní řízení na pozemku parc. č. X stromy obsahuje.

20. Na repliku žalobkyně b) reagoval dne 22. 6. 2018 stavebník. Ve svém podání sdělil, že záměr OD K. by byl v současné době podlimitním záměrem a zopakoval vyjádření k žalobním bodům. Považoval repliku žalobkyně b) za nadbytečnou a tvrzení v ní uvedené za nepodložené.

VI. Jednání před krajským soudem dne 26. 6. 2018

21. Během jednání krajského soudu ve věci sp. zn. 65 A 58/2017, které se uskutečnilo dne 26. 6. 2018, zástupce žalobce a) doplnil, že žalobce a) během řízení před všemi správními orgány brojil proti rozptylové studii, žalovaný však na jeho připomínky v druhém odvolacím řízení dostatečně nereagoval. Pro podporu svých tvrzení žalobce a) v řízení před krajským soudem předložil k důkazu stanovisko docenta V. ze dne 8. 6. 2016. Žalobce a) měl za to, že žalovaný splnil pouze část povinností stanovených rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 42/2014, protože toliko vysvětlil důvody použití matematického modelu. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozptylové studie coby závazného podkladu stanoviska EIA je napadené rozhodnutí žalovaného vadné.
22. Zástupkyně žalovaného k žalobě žalobce a) sdělila, že by krajský soud měl posoudit pouze žalobní námitku týkající se použití matematického modelu, protože ostatní žalobní námítky vypořádal již Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014. Žalovaný se v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě v druhém odvolacím řízení podrobně zabýval použitím matematického modelování koncentrace škodlivých částic v ovzduší na základě využití nejlépe vypovídajících (co do počtu měřených škodlivin) a použitelných měřících stanic namísto měření škodlivých částic přímo na místě. Žalovaný dospěl k závěru, že způsob výpočtu koncentrace škodlivých látek vlivem umístovaného záměru v rozptylové studii pro posouzení vlivu záměru na životní prostředí je vhodným a standardním postupem, který mohly správní orgány po stavebníkovi požadovat.
23. Během jednání krajského soudu ve věci sp. zn. 65 A 59/2017, které se uskutečnilo také 26. 6. 2018, zástupce žalobkyně b) nesouhlasil s argumentací stavebníka, že v současné době projednávaný záměr již nepodléhá posouzení EIA, protože krajský soud rozhoduje podle právního stavu účinného v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně b) zaslala krajskému soudu k důkazu vyjádření docenta V. interpretující vstupní data rozptylové studie, kde je uvedeno, že jsou studené starty vozidel zásadním zdrojem imisí. Rozptylová studie s touto hodnotou nepočítala, zohlednila pouze plynulou jízdu vozidel; rozptylová studie je proto zatížena chybou na vstupech. Žalovaný také nevysvětlil, proč použil pro měření imisního zatížení data z měřících stanic ve Zlíně a Vsetíně, jak mu uložil Krajský soud v Ostravě v předchozím rozhodnutí sp. zn. 22 A 42/2014, a proč vstupní hodnoty pro matematický model nelze zjistit místním měření. Použitá metoda Symos má své limity, nelze ji použít v členitém terénu a R. p. R. od Zlína dělí hřeben Karpat. Podle zástupce žalobkyně b) ze souhlasu S. M. nevyplývá souhlas s izolační zónou zeleně, tento

souhlas proto chybí. Dále k zeleni sdělil, že ochranná pásma komunikací nemohou bránit podmínce nebo realizaci podmínky stanovené v územním plánu; pokud kvůli ochranným pásmům není možné zeleň vysadit, měl na to stavebník reagovat navržením menší stavby obchodního domu. Podmínka územního plánu týkající se odclonění zelení je stanovena pro všechny způsoby využití daných pozemků, což vyplývá z bodu 6.1.8 územního plánu.

24. Zástupkyně žalovaného uvedla, docent V. není autorizovanou osobou dle zákona EIA a že žádné tvrzení či důkaz žalobkyně b) dostatečně nezpochybnil rozptylovou studií. Krajský soud v Ostravě v předchozím rozhodnutí žalovanému neuložil provést místní měření, jak tvrdí žalobkyně b), ale povinnost zdůvodnit použití matematického modelu. K důkazům týkajícím se stanovisek a vyjádření správců sítí uvedla, že žalobkyně proti nim není oprávněna brojit, protože nezasahují do jejích práv. Námitka týkající se zeleně směřuje do souladu s územním plánem. U plochy, na které je umístěvaná stavba, se předvídá průmyslové a výrobní využití, přičemž obchodní dům za průmyslové a výrobní využití nelze považovat. Obchod a služby jsou vedeny v územním plánu jako přípustné využití území. Je sporné, zda je pozemek parc. č. X součástí areálu. Stavební úřad umísťuje stavby a nikoli stromy, o kácení zeleně existuje již pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu.
25. Zástupce stavebníka na řízení doplnil, že podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 42/2014 nebylo uspokojivě vysvětleno, proč a jaký model byl použit ve správním řízení při zpracování rozptylové studie, což žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil. Toto bylo zhodnoceno kladně Odborem životního prostředí Krajského úřadu Zlínského kraje a Ministerstvem životního prostředí. Zástupce stavebníka doplnil, že na čtvrté straně protokolu o měření je uvedeno, že měření probíhalo i v jiných částech silnice I/35 dané lokality. Na pozemku, na kterém bude záměr OD K. realizovaný, je podmínka zeleně splněna, dokonce překračuje trojnásobně zákonnou povinnost. Zeleň, na kterou odkazuje žalobkyně b), s tímto nesouvisí.

VII. Rozsudek krajského soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 65 A 58/2017-196

26. Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 65 A 58/2017-196, rozhodl takto: I. Věci vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci pod sp. zn. 65 A 58/2017 a sp. zn. 65 A 59/2017 se spojují ke společnému projednání. Spojené řízení bude vedeno pod sp. zn. 65 A 58/2017, II. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 3. 5. 2017, č. j. 18918/2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, výroky III. – IV. rozhodl o nákladech řízení. Dospěl k závěru, že nebylo uspokojivě vysvětleno, zda a proč je přípustné nahradit měření škodlivých částic na místě samém pouhým matematickým modelováním, a žalobní námitky v tomto ohledu shledal důvodné. Uvedl, že je-li Zlín vzdálen od R. p. R. zhruba 40 km, vyvstává prima facie pochybnost o možnostech plnohodnotného nahrazení měření na místě samém použitým matematickým modelováním. Dle krajského soudu napadené rozhodnutí i podkladové úkony správních orgánů vycházejí z matematicky vymodelovaných údajů rozptylové studie, aniž se jakkoli vyjadřují ke správnosti použité metody a její rovnocennosti vzhledem k měření in situ. Ve vztahu k těmto námitkám shledal krajský soud rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými.

VIII. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2019, č. j. 5 As 266/2018-88

27. Proti rozsudku krajského soudu brojil žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I. (stavebník) kasační stížností. Rozsudkem ze dne 11. 11. 2019, č. j. 5 As 266/2018-88 (dále také „zrušující rozsudek“), Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 65 A 58/2017-196, ve výrocích II., III., IV. a V. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
28. Nejvyšší správní soud uvedl, že se žalovaný řídil řádně rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014-93, a na jeho základě se v napadeném rozhodnutí zabýval použitím matematického modelu. Žalovaný neměl povinnost zdůvodnit, proč jsou použitelná data ze stacionárních měřičů ve Zlíně a Vsetíně, jaký měla na věc vliv konkrétní situace v území, členitost terénu, pohoří mezi měřicími stanicemi a R. p. R., typ zástavby. Ze správního spisu dle Nejvyššího správního soudu vyplynuly odpovědi na použitelnost (tedy i vhodnost) dat z dotčených měřících stanic pro dané území v R. p. R. Dle názoru Nejvyššího správního soudu úvaha o správnosti použití matematického modelování úrovně emisního zatížení v R. p. R. na základě měření ve Zlíně a ve Vsetíně a současně ani úvaha o vhodnosti vstupních údajů použitých do tohoto výpočtu v rozptylové studii v novém správním rozhodnutí, které na všechny tyto otázky dává podrobné odpovědi, nechybí; správní orgán vycházel přitom nejen ze zdůvodnění obsažených ve vyjádřeních k rozptylové studii, ale rovněž opřel své závěry o vlastní šetření v databázi Českého hydrometeorologického ústavu (dále jen „ČHMÚ“) shromažďující informace o úrovni znečištění v lokalitě Rožnov pod Radhoštěm. Správnost, resp. srovnatelnost použitých vstupních údajů byla navíc zjišťována i na základě aktuálních údajů zveřejňovaných na mapách ČHMÚ, byť nikoli v souvislosti s tímto řízením. Aktuální měření také potvrdila správnost použitých údajů při zpracování rozptylové studie.
29. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že byl-li výběr měřících stanic pro stanovení imisního pozadí v R. p. R. proveden v souladu se zákonem odpovídajícím způsobem, byla-li reprezentativnost stanic Zlín a Vsetín určena odborným pracovištěm standardní uznávanou a používanou metodou, město Rožnov pod Radhoštěm se nachází v presumovaném dosahu 50 km, nepřísluší správnímu orgánu, natož soudu posuzovat, zda měla či neměla být některá „místní specifika“ – vzdálenost stanic od daného území, členitost terénu mezi oběma body či reprezentativnost vybraných měřících stanic při stanovení vstupních dat vyloučena, resp. promítnuta do úpravy vstupních dat; jinými slovy, zda hodnoty takto vědomě odbornými osobami stanovené, mají být ještě dále jinými osobami upravovány, resp., zda je povinen je správní orgán dále zdůvodňovat, a zda má posuzovat vhodnost vstupních dat či dokonce samotnou správnost používané metodiky.
30. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že se žalovaný v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě v druhém odvolacím řízení podrobně zabýval použitím matematického modelování koncentrace škodlivých částic v ovzduší na základě využití nejlépe vypovídajících (co do počtu měřených škodlivin) a použitelných měřících stanic namísto měření škodlivých částic přímo na místě. Řádně odůvodnil, proč způsob výpočtu koncentrace škodlivých látek vlivem umísťovaného záměru v rozptylové studii

pro dokumentaci o posouzení vlivu záměru na životní prostředí byl dostatečným, vhodným a standardním postupem.

31. Nejvyšší správní soud se dále zabýval bodem [95] rozsudku krajského soudu ze dne 26. 6. 2018. Z uvedeného bodu není dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, jaký vliv mělo dle krajského soudu neposouzení jedné odvolací námítky v napadeném rozhodnutí na zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu všech vyjádření a vypořádání opakovaných či obsahově obdobných námitek, které správní orgány ve vztahu k žalobkyni b) učinily. Ne každé procesní pochybení má totiž za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí ve věci; má-li tomu tak být, měl takový závěr krajský soud odůvodnit.
32. Dle Nejvyššího správního soudu nebylo z rozsudku krajského soudu zřejmé, z jakého právního stavu v době rozhodování žalovaného, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím prvostupňového orgánu jeden celek, krajský soud vycházel. Krajský soud v této souvislosti nezodpověděl, zda zohlednil novelizovaný zákon o posuzování vlivů, zda by po novele byl či nebyl záměr OD K. stavbou podlimitní nepodléhající posuzování jeho vlivů na životní prostředí a zda rozptylová studie, resp. zda stanovisko EIA bylo nutným podkladem v územním řízení, a tedy zda tvrzené nedostatky stanoviska EIA by byly zcela irelevantní a požadavek krajského soudu na odůvodňování vhodnosti vstupních dat pro rozptylovou studii by byl pouze formalistický.
33. Nejvyšší správní soud dále krajskému soudu vytknul, že nerefletoval, že v řízení před krajským soudem uplatňoval práva osoby zúčastněné na řízení pan P. Z., bytem D. 440, F. p. R., který rovněž zaslal soudu vyjádření k žalobě.

IX. Usnesení krajského soudu ze dne 14. 5. 2020, č. j. 65 A 58/2017-311

34. Usnesením ze dne 14. 5. 2020, č. j. 65 A 58/2017-311, rozhodl krajský soud tak, že P. Z., bytem D. 440, F. p. R., není osobou zúčastněnou na tomto řízení.

X. Jednání před krajským soudem dne 27. 5. 2020

35. Během jednání krajského soudu, které se uskutečnilo dne 27. 5. 2020, zástupce žalobce a) a žalobkyně b) uvedl, že v napadeném rozhodnutí sice bylo vysvětleno, proč byl použit matematický model pro zjištění budoucího stavu imisí, nebylo však vysvětleno, proč byl použit matematický model pro zjištění stávajícího stavu imisí. V době zpracování studie a rozhodnutí správních orgánů již bylo známo, že znečištění ovzduší v R. p. R. není homogenní, ale v místě, kde má být umístěn OD K., je znečištění až 2x vyšší.
36. K otázce použití zákona o posuzování vlivů po novele č. 39/2015 Sb. zástupce žalobce a) a žalobkyně b) sdělil, že sám žalovaný prodloužil původní stanovisko EIA rozhodnutím ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUZL 87532/2018, ze kterého vyplývá, že by záměr OD K. byl i po novele posuzován podle zákona o posuzování vlivů a spadal by do kategorie II. přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů.
37. Zástupce žalobce a) a žalobkyně b) dále uvedl, že rozptylová studie vychází z dat z jiných stanic a přenáší je jako vstup pro zjištění imisního pozadí v místě záměru, aniž by došlo k zohlednění specifik místa, např. že se záměr nachází u čtyřproudé komunikace.

Napadené rozhodnutí nevysvětluje, proč bylo možné pro matematické výpočty použít data z jiných míst a proč nebyla zohledněna specifika konkrétní oblasti. Metodika, která stanovuje, jaký bude mít předpokládaný provoz vozidel emisní příspěvek, vycházela v době zpracování rozptylové studie z modelu a předpokladů emisí vozidel, které se ukázaly jako nesprávné, a tato skutečnost byla známa ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, které tak vychází z vadně zjištěného stavu ovzduší a vstupních dat pro rozptylovou studii.

38. Zástupkyně žalovaného uvedla, že vstupní data se nemodelovala a žalobci nenamítali např. to, že na stanicích bylo provedeno vadné měření, apod. Měřicí stanice byly jediné vhodné pro následné modelování budoucího znečištění ovzduší v území vlivem realizace OD K. Z rozptylové studie bylo zřejmé, že emisní zatížení je hraniční, ale realizace OD K. by na toto zatížení neměla zásadní vliv.
39. Zástupce stavebníka odkázal na body 53, 54 a 57 rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze kterých jasně vyplývá, že krajský soud nemá posuzovat vhodnost vstupních dat a že byly řádně vysvětleny důvody pro modelování.
40. Zástupce S. M. uvedl, že žalobce a) a žalobkyně b) činí závěry z podkladu z roku 2005, který je zastaralý, od tohoto období došlo ke zlepšení stavu ovzduší, a to např. již pouhou obměnou vozového parku. Z Aktualizace programu snižování emisí z 16. 12. 2019 (usnesení vlády č. 917) vyplývá, že doprava má nižší vliv na emise než primární vytápění. Rozptylová studie řešila vlastní příspěvek záměru na znečištění, žalovaný proto rozhodoval pouze o tom, zda záměr OD K. emisní zatížení zhorší či nikoli.
41. Zástupci obou osob zúčastněných na řízení měli za to, že vyřešení otázky, zda byl záměr podlimitní nebo nadlimitní, nemá pro rozhodnutí krajského soudu vliv. V řízení existovalo stanovisko EIA, které je stále platné.

XI. Relevantní skutečnosti vyplývající ze spisu a důkazy provedené soudem

42. Ze správního spisu vyloučeny pro rozhodnutí věci tyto relevantní skutečnosti:
43. Stavebník podal dne 13. 6. 2012 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby *obchodní dům, trafostanice, požární nádrž, „reklamní zařízení“ – stavby pro reklamu, přístřešek, úprava místní komunikace (okružní křižovatka), parkoviště pro 170 osobních vozidel, zpevněná plocha, chodníky, přípojka pitné vody, venkovní kanalizace včetně ORL, STL plynovod, STL plynovodní přípojka, telefonní přípojka, venkovní osvětlení areálu, přeložka veřejného osvětlení a sadové úpravy*, na pozemku st. p. X, p. č. X, X, parc. č. X, X v katastrálním území R. p. R. stavebníka K. Č. r. v. o. s. Správní orgán I. stupně oznámil veřejnou vyhláškou ze dne 8. 10. 2012, č. j. MěÚ-RpR/38991/2012, zahájení územního řízení ve věci uvedené žádosti a nařídil veřejné ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 13. 11. 2012.
44. Ohledně záměru OD K. došlo ke zjišťovacímu řízení. Dle závěru zjišťovacího řízení ze dne 23. 4. 2010, č. j. KUZL 17034/2010, na základě zjišťovacího řízení prováděného podle kritérií uvedených v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů bylo zjištěno, že záměr může mít významné vlivy na životní prostředí a veřejné zdraví a je tedy nutno jej dále posoudit podle zákona č.100/2001 Sb. Do dokumentace vlivů záměru na životní prostředí

zpracované autorizovanou osobou dle přílohy č. 4 citovaného zákona je nutné zpracovat a vypořádat se s připomínkami v došlých vyjádřeních.

45. Dne 1. 3. 2011 zpracovala autorizovaná osoba E., s. r. o., rozptylovou studii č. 30/11 pro stavbu Obchodní dům K. R. p. R., která sloužila jako podklad pro zpracování stanoviska EIA.
46. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal stanovisko k posouzení vlivů provedené záměru na životní prostředí ze dne 4. 10. 2011, č. j. KUZZL 33179/2011, podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), ve kterém vyslovil souhlasné stanovisko k danému záměru a stanovil podmínky pro fázi přípravy záměru.
47. Krajská hygienická stanice Zlínského kraje vyslovila souhlasné stanovisko k dokumentaci stavby „Obchodní dům K. R. p. R.“ ze dne 22. 2. 2012, č. j. KHSZL 01627/2012.
48. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2013, č. j. MěÚ-RpR/03914/2013, správní orgán I. stupně vyhověl žádosti stavebníka a vydal územní rozhodnutí. Žalobce a) a žalobkyně b) napadli územní rozhodnutí odvoláním ze dne 3. 6. 2013. Rozhodnutím ze dne 31. 12. 2013, č. j. KUZZL 536/2014 (I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení), žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části změnil a ve zbytku potvrdil. Žalobce a) podal proti I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení správní žalobu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014-93, I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zavázal žalovaného právním názorem, že je nutné, aby se vyjádřil ke správnosti použité metody (matematického modelu) a její rovnocennosti vzhledem k měření in situ a použitelnosti údajů z měřících stanic ve Zlíně a Vsetíně. Proti I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení brojila žalobou u Krajského soudu v Ostravě i žalobkyně b). Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 41/2014-46, žalobu odmítl z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení spočívající ve formální a materiální neexistenci žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo zrušeno k žalobě žalobce a). Krajský soud v Ostravě se tedy žalobou žalobkyně b) věcně nezabýval.
49. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, se ve sdělení ze dne 28. 8. 2013, č. j. KUZZL 56235/2013, vyjádřil k žádosti o potvrzení nebo změnu koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, odboru životního prostředí, ze dne 24. 5. 2012, č. j. MěÚ-RpR/OŽP/04558/2012/SIT54-246.6, a k námitkám uplatněným proti stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (EIA) vydanému Krajským úřadem Zlínského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, dne 4. 10. 2011, č. j. KUZZL 33179/2011, v tom smyslu, že trvá na obsahu Stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (EIA) ze dne 4. 10. 2011, č. j. KUZZL 33179/2011, považuje jej za platné a jeho podmínky za závazné pro všechna navazující správní řízení. Ke koordinovanému závaznému stanovisku Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, odboru životního prostředí, ze dne 24. 5. 2012, č. j. MěÚ-RpR/OŽP/04558/2012/SIT54-246.6, krajský úřad jako orgán EIA uvedl, že jej potvrzuje, neboť neshledal, že by bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

50. Ministerstvo zdravotnictví vydalo závazné stanovisko dne 7. 11. 2013, č. j. 31477/2013-OVZ23.8.13, jímž potvrdilo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 14. 3. 2013, č. j. KHSZL 04741/2013, k projektové dokumentaci „Obchodní dům K. R. p. R.“.
51. Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení hodnocení ekologických rizik (dále jen „orgán EIA“), vydal dne 20. 4. 2015 souhlasné stanovisko k ověření souladu stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí a závazné stanovisko k ověření změn záměru č. j. KUZL 22526/2015.
52. Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 4. 1. 2016 posouzení závazného stanoviska orgánu EIA č. j. 78545/ENV/15, kterým potvrdilo závazné stanovisko orgánu EIA ze dne 20. 4. 2015, č. j. KUZL 22526/2015.
53. Žalovaný oznámením ze dne 10. 6. 2016, č. j. KUZL 40811/2016, informoval účastníky řízení o pokračování v odvolacím řízení po zrušení I. rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení Krajským soudem v Ostravě. Zároveň jim sdělil, že v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě, obsaženém ve výše uvedeném rozsudku tohoto soudu, vyzve dotčený orgán na úseku posuzování vlivů na životní prostředí k poskytnutí součinnosti při vypořádání námitek proti stanovisku EIA, resp. závaznému stanovisku dotčeného orgánu vypracovanému na základě posudku EIA pro předmětný záměr.
54. Žalovaný podal u Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, jako orgánu EIA žádost o součinnost při vypořádání námitek odvolatelů proti stanovisku EIA, žádost o přezkum stanoviska EIA v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 16. 6. 2016, č. j. KUZL 42491/2016.
55. Stavebník předložil žalovanému vyjádření zpracovatele rozptylových studií pana Jakuba Bucka k hodnocení stávající imisní zátěže a modelování znečišťování ovzduší rozptylovými studiemi (matematickým modelem) a vyjádření k rozptylové studii č. 30/11 ze dne 1. 3. 2011, vypracované Ing. J. G. a Ing. J. Š. jako autorizovanými osobami dne 27. 6. 2016.
56. Dne 22. 7. 2016 obdržel žalovaný od orgánu EIA Sdělení k žádosti o součinnost při vypořádání námitek odvolatelů proti stanovisku EIA a k žádosti o přezkum stanoviska EIA v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o umístění stavby OD K. v R. p. R., ze dne 21. 7. 2016, č. j. KUZL 51286/2016.
57. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
58. V průběhu řízení před krajským soudem předložil stavebník Akustickou studii k předmětné stavbě ze dne 24. 8. 2017, vypracovanou Ing. J. G., ze které vyplývá, že provoz technologických zařízení souvisejících se stavbou záměru nebude mít významný vliv na okolní obytnou zástavbu a že přes vysokou intenzitu dopravy v místě záměru nelze předpokládat další zvyšování dopravy na silnici I/35 v souvislosti výstavbou OD K. Stavebník dále předložil souhlas s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení S. M. ze dne 11. 1. 2017, ze kterého krajský soud zjistil, že S. M. udělil stavebníkovi souhlas s umístěním s vybudováním stavby záměru OD K., vydáním stavebního povolení a vybudováním stavby úpravy místní komunikace, parkoviště a chodníků. Stavebník předložil stanoviska správců sítí: G. s.r.o., V. a k., a.s., Č. d., a.s., 4. R. spol. s r. o., T. J. –

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

telefonní a kabelové rozvody, spol. C., E. E. a. s., ze kterých krajský soud zjistil, že na jejich základě byla prodloužena platnost kladných stanovisek vydaných shodnými subjekty. Z předloženého dodatku č. 1 ke smlouvě o právu provést stavbu se smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene uzavřený dne 11. 8. 2015 vyplynulo, že stavebník s městem R. p. R. upravil vybudování stavby okružní křižovatky, stavby chodníků a sjezdů, veřejného osvětlení a S. p. podle projektové dokumentace. V dodatku č. 2 ke smlouvě o právu provést stavbu se smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene uzavřeného dne 24. 11. 2016 smluvní strany upravily, že nebude-li započato s realizací stavby záměru do 31. 12. 2020 nebo nemovitosti nebudou touto stavbou dotčeny, pozbývá smlouva platnosti (ruší se). Stavebník dále předložil protokol o zkoušce č. 192/17, zpracovaný společností Ekome dne 31. 7. 2017, jehož obsahem bylo měření hluku z provozu na komunikacích plánované výstavby OD K. Jedním z měřících míst byla nemovitost ve vlastnictví žalobkyně b), u které proběhlo měření ve dvou bodech s výsledky 52, 8 a 54,6 dB v denní době a 47, 6 a 49,4 dB v noční době.

59. Žalobci a) a b) předložili krajskému soudu odborné stanovisko docenta V. ze dne 8. 6. 2018, které se zabývalo rozptylovou studií a závěry v ní uvedenými. Z něj krajský soud zjistil, že zpracovatel stanoviska považoval rozptylovou studii za chybnou, protože vycházela z chybných emisních faktorů MEFA, dále uvedl, že rozptylová studie pracuje s pochybnými vstupními daty. Zpracovatel měl za to, že realizací záměru dojde zvýšení emisí částic a benzopyrenu, a že je rozptylová studie nepřezkoumatelná.
60. Krajský soud provedl během jednání ze dne 27. 5. 2020 k důkazu Prodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUZL 87532/2018. Krajský úřad jako příslušný správní orgán podle § 20 písm. b) a § 22 písm. a) zákona o posuzování vlivů po posouzení předložených podkladů dospěl k závěru, že u záměru OD K. nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, proto platnost stanoviska EIA vydaného pod č. j. KUZL 33179/2011 dne 4. 10. 2011 v souladu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů a bodem 8 přechodných ustanovení zákona č. 326/2017 Sb. prodloužil o 5 let, tedy do 19. 6. 2024.

XII. Posouzení věci krajským soudem

61. Krajský soud ověřil, že žaloby podaly osoby k tomu oprávněné, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloby splňují všechny formální náležitosti. Žalobci podali žaloby ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Jsou tedy věcně projednatelné.
62. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
63. Krajský soud – vázán bodem [58] rozsudku Nejvyššího správního soudu – byl nejprve povinen vyjasnit, z jakého skutkového a právního stavu při svém rozhodování vycházel. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, tedy 3. 5. 2017, byl totiž účinný (od 1. 4. 2015) zákon o posuzování vlivů po novele provedené zákonem č. 39/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých

souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela č. 39/2015 Sb.“).

64. Krajský soud pro zodpovězení shora uvedené otázky proto zkoumal, jakým způsobem novela č. 39/2015 Sb. změnila zákon o posuzování vlivů a zda byl krajský soud povinen tyto změny ve svém rozhodnutí zohlednit. Novela č. 39/2015 Sb. totiž měla na znění zákona o posuzování vlivů zcela zásadní vliv, neboť nově upravila např. zjišťovací řízení v § 7 zákona o posuzování vlivů, závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (§ 9a), navazující řízení (§ 9b). Novelizovala i přílohu č. 1 kategorii zákona o posuzování vlivů, která se vztahuje na záměr OD Kd.
65. Krajský soud zjistil, že do účinnosti novely č. 39/2015 Sb. bod 10. 6 kategorie II přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů stanovil: *skladové nebo obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3000 m² zastavěné plochy; parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu* jsou záměrem podléhajícím zjišťovacímu řízení.
66. Po novele č. 39/2015 Sb. zněl bod 10. 6. přílohy č. 1 kategorii II takto: *Nové průmyslové zóny a záměry rozvoje průmyslových oblastí s rozlohou nad 20 ha. Záměry rozvoje měst s rozlohou nad 5 ha. Výstavba skladových komplexů s celkovou výměrou nad 10 000 m² zastavěné plochy. Výstavba obchodních komplexů a nákupních středisek s celkovou výměrou nad 6 000 m² zastavěné plochy. Parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 500 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu.* Došlo tedy k zásadní úpravě výměry nákupních středisek a počtu parkovacích míst, u nichž bylo třeba obligatorně provést zjišťovací řízení. Na tuto změnu odkazoval stavebník v žalobě a zejména v kasační stížnosti.
67. Novela č. 39/2015 Sb. obsahovala tato přechodná ustanovení: *Čl. II bod 1. U stanovisek k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydá příslušný úřad na základě oznámení o zahájení řízení zaslaného tomuto úřadu správním úřadem příslušným k vedení navazujícího řízení nebo na základě žádosti oznamovatele ještě před zahájením navazujícího řízení souhlasné závazné stanovisko poté, co ověří, že jejich obsah je v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU. Příslušný úřad v závazném stanovisku podle věty první zároveň stanoví, které z podmínek uvedených ve stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí jsou správní úřady příslušné k vedení navazujících řízení povinny zahrnout do svých rozhodnutí. Nelze-li vydat souhlasné závazné stanovisko podle věty první, musí být záměr předmětem nového posuzování podle § 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Závazné stanovisko podle věty první se vydává pro rozhodnutí v navazujícím řízení vydávané po nabytí účinnosti tohoto zákona; toto závazné stanovisko se použije i pro rozhodnutí v dalších navazujících řízeních. Pokud příslušný úřad vydává také závazné stanovisko podle § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, lze oba postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko.*
2. Na navazující řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použijí § 9a odst. 4 a 5 a § 9b až 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti. Do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zajistí správní úřad příslušný k vedení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

navazujícího řízení zahájeného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zveřejnění informací podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které dosud nebyly zveřejněny, pokud již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. Soudní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.

68. Použitím novely č. 39/2015 Sb. v odvolacím řízení za situace, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno před účinností novely, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015-92). Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*odvolací správní orgán rozhodující po 1. 4. 2015 v řízení navazujícím na posouzení vlivů záměru na životní prostředí (zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí) postupuje dle procesních ustanovení tohoto zákona ve znění zákona č. 39/2015 Sb., třebaže správní orgán I. stupně rozhodoval a vydal stavební povolení ještě před 1. 4. 2015, tedy za účinnosti zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění před novelou č. 39/2015 Sb. (čl. II zákona č. 39/2015 Sb.)*“. Nejvyšší správní soud se tak zabýval pouze použitím nové procesní úpravy. Podle důvodové zprávy k návrhu novely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ze dne 3. 9. 2014 (tisk Poslanecké sněmovny č. 299/0) přechodná ustanovení novely „*vycházejí z obecně platných zásad, které dovodila judikatura ústavního soudu, tedy že nové procesní právo (a jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí jeho účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy, zůstávají zachovány. [...] Adekvátním nastavením přechodných ustanovení legislativních úprav je zajištěno, aby řešení výtek Komise dopadlo na veškeré záměry, u nichž je to z pohledu Komise nutné, avšak při zajištění principu lex retro non agit, tedy zejména s vyloučením pravé retroaktivity, jak vyplývá se soudní judikatury. Konkrétní přechodná ustanovení (resp. jejich absence) vyhovují požadavku Komise, aby se nová právní úprava procesu EIA aplikovala i na záměry, u kterých již byl proces EIA zahájen. Započaté procesy tedy budou po nabytí účinnosti tohoto zákona dokončeny podle nové právní úpravy. [...] V konkrétním nastavení přechodných ustanovení musel být zohledněn ultimativní požadavek Komise, aby u „starých“ stanovisek EIA (tj. vydaných před nabytím účinnosti novely), bylo vždy orgánem EIA prověřeno, zda vyhovují požadavkům EIA směrnice.*“
69. V posuzované věci však stavebník argumentoval změnou bodu 10. 6. přílohy č. 1 kategorie II zákona o posuzování vlivů, který stanovuje výměru obchodních komplexů, u kterých musí být provedeno zjišťovací řízení. Toto ustanovení nelze dle krajského soudu považovat za ustanovení, o jehož použití uvažil v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud a kterého by se týkaly shora vyslovené závěry důvodové zprávy. Stanovení konkrétní výměry obchodních center nevychází ze směrnice EIA, ale bylo ponecháno na úvaze jednotlivých členských států, změna bodu 10.6 přílohy č. 1 kategorie II tak neměla souvislost se směrnicí č. 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, na kterou navazovala novela č. 39/2015 Sb.
70. Krajský soud se tak zabýval situací, kdy správní orgán I. stupně vycházel ze zákona o posuzování vlivů před novelou provedenou zákonem č. 39/2015 Sb., proto bylo v posuzované věci zpracováno stanovisko EIA. Toto rozhodnutí přezkoumával žalovaný za účinnosti zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného

rozhodnutí (tedy k 3. 5. 2017). Krajský soud zkoumal, zda by s ohledem na uvedenou skutečnost obstál závěr stavebníka, že by nebylo třeba posuzovat vliv záměru OD Kaufland na životní prostředí a stanovisko EIA již nebylo nutným podkladem v územním řízení. Krajský soud se s tímto závěrem neztotožnil. Krajský soud je sice povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tedy za účinnosti novelizovaného zákona o posuzování vlivů, to však nic nemění na tom, že předmětné správní řízení bylo zahájeno v době, kdy bylo stanovisko EIA povinným předpokladem pro umístění stavby. Již zpracované stanovisko se stalo podkladem rozhodnutí, ze kterého správní orgány vycházely. Na této skutečnosti nemohla nic změnit ani novela č. 39/2015 Sb. Stanovisko EIA tak stále zůstává podkladem pro vydání správního rozhodnutí a z ničeho se nepodává, že by k němu žalovaný neměl v napadeném rozhodnutí již přihlížet. Krajský soud tak byl povinen v předmětné věci posoudit i námitky týkající se posuzování vlivů na životní prostředí.

71. Pro úplnost krajský soud dodává, že stavebník v žalobě a kasační stížnosti argumentoval změnou bodu 10. 6. přílohy č. 1 kategorii II zákona o posuzování vlivů, novelizovaného novelou č. 39/2015 Sb. Zatímco do 30. 3. 2015 se povinné zjišťovací řízení vztahovalo na „*obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3000 m² zastavěné plochy; parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu*“, od 1. 4. 2015 na výstavbu „*obchodních komplexů a nákupních středisek s celkovou výměrou nad 6 000 m² zastavěné plochy. Parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 500 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu*“. Krajský soud poznamenává, že i kdyby přistoupil (bez hodnocení správnosti tohoto postupu) k výkladu bodu 10. 6. přílohy č. 1 kategorii II zákona o posuzování vlivů pro stavebníka nejvýhodnějšímu a považoval by záměr OD K. za záměr podlimitní, neznamenaloby to, že by u tohoto záměru nebylo třeba zpracovat stanovisko EIA, jak tvrdil stavebník. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy k 3. 5. 2017, *předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, které nedosahují příslušných limitních hodnot, jsou-li uvedeny (dále jen "podlimitní záměr") a příslušný úřad stanoví, že budou podléhat zjišťovacímu řízení; tyto záměry podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení*. Obchodní komplexy (tedy i OD K.) byly uvedeny v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů, posuzovaný záměr by pouze nesplňoval limitní hodnotu stanovenou v bodě 10. 6 přílohy č. 1 kategorii II zákona o posuzování vlivů. Příslušné úřady tak mohly i za novelizovaného znění zákona rozhodnout o tom, že bude ve věci uskutečněno zjišťovací řízení. To bylo s ohledem na právní úpravu účinnou v roce 2011 provedeno. Krajský soud ze závěru zjišťovacího řízení ze dne 23. 4. 2010, č. j. KUZL17034/2010 (dostupné na www.cenia.cz/eia, ZLK 495), zjistil, že orgán EIA požadoval zpracování stanoviska EIA z důvodu 18 vyjádření k záměru OD K. Orgán EIA v závěru zjišťovacího řízení uvedl připomínky, na jejichž základě vydal závěr zjišťovacího řízení. Tyto připomínky se týkaly sanačních prací, hlukové zátěže, umisťování stromů, apod. Posuzovaný záměr je umisťován v dosavadní husté zástavbě, u frekventované komunikace, v území zatíženém imisemi; s ohledem na závěry zjišťovacího řízení tak nelze vyloučit, že by správní orgány i v případě, že by považovaly OD K. za podlimitní záměr, rozhodly o tom, že má být zpracováno stanovisko EIA.

72. Krajský soud tak uzavírá, že ačkoli je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tato skutečnost nemění nic na tom, že stanovisko EIA bylo podkladem pro vydání rozhodnutí v předmětné věci a žalovaný se jím zabýval. Krajský soud byl proto povinen přezkoumat námitky vztahující se ke stanovisku EIA. Krajský soud doplňuje, že rozptylová studie, proti které žalobce a) a žalobkyně b) brojí, sice nebyla jako taková obligatorním podkladem vydání územního rozhodnutí, ale jednalo se o podklad pro zpracování stanoviska EIA, z jehož údajů a hodnocení orgány EIA vycházely. Žalobce a) a žalobkyně b) tak byli oprávněni brojit proti obsahu rozptylové studie námitkami, což činili opakovaně v průběhu celého územního řízení. Obsah rozptylové studie tak mohl být taktéž předmětem soudního přezkumu.

ad a, e) Neposouzení vlivu stavby na emisní zatížení území, neprovedení řádného měření emisí

73. Žalobce a) a žalobkyně b) brojili proti tomu, že správní orgány vycházely pouze z modelové situace na základě údajů z měřicích stanic Vsetín a Zlín, které jsou vzdálené 35 a 62 km od zamýšleného záměru, nevysvětlily, proč by měly být hodnoty z měřicí stanice ve Zlíně správné i pro R. p. R., nezohlednily zatížení životního prostředí v dané oblasti, neprovedly imisní monitoring v místě záměru. Měli za to, že v posuzované věci nebyly známy relevantní vstupní údaje pro výpočet rozptylových podmínek, žalovaný neuvážil o tom, proč bylo možné skutečné zjištění současných hodnot imisního zatížení nahradit matematickým modelem, neřídil se tak právním názorem, kterým jej zavázal Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 22 A 42/2014-93.
74. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, že se žalovaný řídil řádně rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 42/2014-93, a na jeho základě se v napadeném rozhodnutí zabýval použitím matematického modelu. Dle Nejvyššího správního soudu žalovaný neměl povinnost zdůvodnit, proč jsou použitelná data ze stacionárních měřičů ve Zlíně a Vsetíně, jaký měla na věc vliv konkrétní situace v území, členitost terénu, pohoří mezi měřicími stanicemi a R. p. R., typ zástavby. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí na straně 35-39 a 52-55 správně odůvodnil, proč je potřeba při zkoumání budoucích poměrů použít matematický model a taktéž podrobně vysvětlil, z jakých důvodů zpracovatel rozptylové studie použil data z měřicích stanic ve Vsetíně a Zlíně, nikoli ze stanic, které se nacházejí blíže R. p. R. Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, tak uvádí, že žalovaný se v souladu se závěry Krajského soudu v Ostravě v druhém odvolacím řízení podrobně zabýval použitím matematického modelování koncentrace škodlivých částic v ovzduší na základě využití nejlépe vypovídajících (co do počtu měřených škodlivin) a použitelných měřicích stanic namísto měření škodlivých částic přímo na místě; řádně odůvodnil, proč způsob výpočtu koncentrace škodlivých látek vlivem umísťovaného záměru v rozptylové studii pro dokumentaci o posouzení vlivu záměru na životní prostředí byl dostatečným, vhodným a standardním postupem.
75. Jak dále vyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, z obsahu správního spisu, zejm. jeho nově doplněných studií, vyplývají odpovědi rovněž na použitelnost (tedy i vhodnost) dat z dotčených měřicích stanic pro dané území v R. p. R. Napadené rozhodnutí obsahuje úvahu o správnosti použití matematického modelování úrovně emisního zatížení

v R. p. R. na základě měření ve Zlíně a ve Vsetíně i úvahu o vhodnosti vstupních údajů použitých do tohoto výpočtu v rozptylové studii v napadeném rozhodnutí, a na všechny tyto otázky dává podrobné odpovědi. Žalovaný vycházel přitom nejen ze zdůvodnění obsažených ve vyjádřeních k rozptylové studii a ze sdělení OŽPZE ze dne 21. 7. 2016, ale rovněž opřel své závěry o vlastní šetření v databázi ČHMÚ shromažďující informace o úrovni znečištění v lokalitě R. p. R. Nad rámec toho správnost, resp. srovnatelnost použitých vstupních údajů byla navíc zjišťována i na základě aktuálních údajů zveřejňovaných na mapách ČHMÚ, byť nikoli v souvislosti s tímto řízením. Jinými slovy aktuální měření, byť pro přezkoumávanou věc nemají přímý význam, potvrdila správnost použitých údajů při zpracování rozptylové studie.

76. Žalobci v průběhu soudního řízení konstantně argumentovali tím, že rozptylová studie vycházela z nesprávných vstupních dat a že nebyla dostatečně zohledněna místní specifika. Také k této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud a vyslovil, že *„pokud byl výběr měřících stanic pro stanovení imisního pozadí v R. p. R. proveden v souladu se zákonem odpovídajícím způsobem, byla-li reprezentativnost stanic Zlín a Vsetín určena odborným pracovištěm standardní uznávanou a používanou metodou, město R. p. R. se v nachází v presumovaném dosahu 50 km, nepřísluší správnímu orgánu, natož soudu posuzovat, zda měla či neměla být některá „místní specifika“ - vzdálenost stanic od daného území, členitost terénu mezi oběma body či reprezentativnost vybraných měřících stanic při stanovení vstupních dat vyloučena, resp. promítnuta do úpravy vstupních dat, jak uvádí krajský soud; jinými slovy, zda hodnoty takto vědomě odbornými osobami stanovené, mají být ještě dále jinými osobami upravovány, resp., zda je povinen je správní orgán dále zdůvodňovat, a zda má posuzovat vhodnost vstupních dat či dokonce samotnou správnost používané metodiky“.*
77. S ohledem na shora uvedené závěry, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajskému soudu nepřísluší hodnotit specifika území a vstupní data (za situace, kdy žalovaný vysvětlil použití matematického modelu, zákonnost použití této metody a současně výběr měřících stanic nebyl v rozporu se zákonem), krajský soud neprovedl k důkazu posudek č. 041/1/2018 ze dne 24. 9. 2018, který se zabýval způsobem modelování a vstupními daty, generální rozptylovou studii Zlínského kraje z roku 2011, vyhodnocením experimentálního měření kvality ovzduší v R. p. R. a ve Vsetíně, ani výsledk doc. V., neboť tyto důkazy navrhli účastníci k prokázání skutečností týkajících se vstupních dat.
78. Z uvedených důvodů proto krajský soud, vázán závěry vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neshledal námitky a) a e) důvodnými.

ad d) Nedostatky územního řízení

79. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce a), že měl žalovaný povinnost vrátit věc správnímu orgánu I. stupně. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu řízení před správním orgánem I. stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek (zásada jednotnosti řízení), odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). V posuzované věci tak žalovaný neměl povinnost věc vrátit správnímu orgánu I. stupně, ale byl oprávněn sám zohlednit případné změny v území a

doplnit další skutečnosti pro svou argumentaci a podpoření svých závěrů. K dalším namítaným vadám krajský soud odkazuje na vypořádání námitky g).

80. Námitka d) není důvodná.

ad f) Nesprávnost výpočtů dopadu na životní prostředí

81. Žalobkyně b) v žalobě namítala, že veškeré výpočty dopadu na životní prostředí vycházely z údaje, že obchodní dům Kaufland bude provozován od 7 do 20 hodin. S touto námitkou se krajský soud neztotožňuje.

82. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že provozní doba do 22 hodin je uvedena v Dokumentaci k hodnocení vlivů na životní prostředí (na str. 23), Autorizovaném posouzení vlivů na veřejné zdraví (na str. 5, 7, 8), napadeném rozhodnutí (na str. 55), stanovisku krajské hygienické stanice ze dne 14. 3. 2013, č. j. KHSZL 04741/2013 (na str. 3) a závazném stanovisku Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 11. 2013, č. j. 31477/2013-OVZ23.8.13 (na str. 3).

83. Jediná zmínka o provozu záměru OD Kaufland do 20 hodin se nachází ve zmiňovaném Autorizované posouzení vlivů na veřejné zdraví v bodě 5.3, týkajícím se charakteru expozice. Zpracovatel autorizovaného posouzení v části 5.3 dospěl k závěru, že charakter expozice vůči fyzikálním a chemickým látkám je trvalý. Krajský soud má za to, že hodnocení provozní doby do 22 hodin při zkoumání charakteru expozice nemohlo nijak zasáhnout do práv žalobkyně b). I kdyby zpracovatel posouzení hodnotil provozní dobu OD K. do 22 hodin, na jeho závěru o trvalém charakteru expozice by to nic nezměnilo, ba naopak, prodloužení provozní doby by jeho závěr podpořilo. Krajský soud autorizované posouzení vlivů podrobně prostudoval a neshledal další zmínku o provozní době do 20 hodin. Provozní doba do 20 hodin nebyla v autorizovaném posouzení použita v žádném z výpočtů, ze kterých by správní orgány mohly při rozhodovací činnosti vycházet.

84. Vzhledem k tomu, že uvedení provozní doby do 20 hodin v autorizovaném posouzení vlivů závěry tohoto posouzení nemohlo ovlivnit v neprospěch žalobkyně b) a všechny podklady pro rozhodnutí správních orgánů vycházejí z provozní doby do 22 hodin, dospěl krajský soud k závěru, že námitka f) není důvodná.

ad g) Vady hlukové studie

85. Krajský soud má za to, že žalobkyně b) nemůže argumentovat tím, že areál ČSAD dočasně nebyl v provozu. Správní orgány správně zohlednily data z doby, kdy areál fungoval, tedy do tohoto areálu vjížděla nákladní auta a autobusy. Dočasné nevyužívání areálu není stálým stavem, nebylo vyloučeno, že původní vlastník pozemků mohl tento areál zase začít využívat. Ke shodným závěrům dospěl Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014, ve kterém vyslovil, že „nelze vycházet při posouzení nárůstu této zátěže z přechodně utlumeného provozu v daném areálu. Ze spisové dokumentace vyplývá, že daný utlumený provoz byl správním orgánům znám a nevycházely z něj proto, že se jedná o faktor dočasný. Svou premisu, odlišnou od premisy žalobce, správní orgány racionálně zdůvodnily a zohlednily při formulaci závěru o nehodnotitelném nárůstu hlukové zátěže“.

86. Areál sloužil pro potřeby ČSAD, skutečnost, že dočasně areál nebyl využíván a nevytvářel žádnou hlukovou zátěž, nemůže způsobit, že by se vycházelo pouze z této nulové hodnoty

zátěže. Areál byl vybudován a sloužil k určitému účelu, krajský soud tak neshledal žádné pochybení správních orgánů v tom, že zohlednily původní účel daného areálu a údaje o zatížení z doby jeho provozu. Námitka g) tak není důvodná.

ad h) Nesprávné posouzení vlivu obchodních domů Billa a Lidl na provoz OD Kaufland

87. Shodnou otázkou se taktéž zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014, který uvedl, že „u hodnocení zvýšení dopravního zatížení vznikl mezi stranami spor o vliv záměru na využití dosavadních obchodních domů B. a L. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i žalobce v žalobě se vzájemně obviňují z nepodložených tvrzení, přičemž krajský soud dává za pravdu oběma, neboť ze strany obou jde o spekulace, které nemají podklad ve spisovém materiálu“. Se závěry Krajského soudu v Ostravě se krajský soud ztotožňuje a doplňuje, že tvrzení o odčerpání dopravy z areálu B. a L. nebylo nosnou argumentací správních orgánů, sloužilo pouze k dokreslení situace.
88. Žalobkyně tvrdila, že provozem OD K. nebude odčerpána doprava z OD B. a L., ale naopak dojde k zvýšení průjezdu automobilů v celé oblasti, tedy i ke zvýšení hluku a škodlivých látek v ovzduší. Své argumenty však nepodpořila konkrétními tvrzeními týkajícími se dopravy v areálu B. a L., pouze obecně zdůvodňovala zvýšení dopravního zatížení v okolí záměru. Jak závěry žalovaného, tak žalobkyně b) jsou pouhými spekulacemi, nevycházejícími z žádných konkrétních podkladů. Žalovaná na této úvaze nevystavěla svou argumentaci, jednalo se pouze o další tvrzení, které mělo podpořit její pro věc rozhodné závěry.
89. Za této situace krajský soud v souladu se závěry vyslovenými Krajským soudem v Ostravě uzavírá, že domněnky žalobkyně i správních orgánů nevycházejí z konkrétních podkladů ve spise či z důkazů a nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka h) není důvodná.

ad i) Přezkum závazného stanoviska EIA byl pouze formální

90. Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 přisvědčil žalobci a), že sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 8. 2013 bylo formální a nereagovalo na námitky žalobce a). To však již nelze říci o přezkumu závazného stanoviska k ověření souladu stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 20. 4. 2015, č. j. KUZL 22526/2015, Ministerstvem životního prostředí. To ve stanovisku ze dne 4. 1. 2016, č. j. 78545/ENV/15, reagovalo na konkrétní námitky účastníků a dostatečně se jimi zabývalo. Přezkum tak nelze považovat za formální, protože z rozhodnutí je zřejmá úvaha Ministerstva životního prostředí, která je přezkoumatelná.
91. Žalobkyně také nesouhlasila s tím, že skutečné ovlivňování křižovatky a již uskutečněné stavby záměru OD K. by mělo být vyhodnoceno na základě již reálných údajů po uvedení OD K. do provozu. Krajský soud má na rozdíl od žalobkyně b) za to, že posuzování skutečného zatížení území v době zkušebního provozu OD K. chrání její práva a umožnilo by přijmout opatření, která by vedla k řešení případného negativního stavu.
92. Žalobkyně dále namítala izolované posouzení vlivů záměru a křižovatky nacházející se na silnici I/35. K této části námitky i) krajský soud poznamenává, že záměr křižovatek na silnici I/35 byl projednán v samostatném řízení, pokud žalobkyně měla k provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

křížovatky námitky, měla je uplatnit v tomto řízení. Námitkou týkající se světelné křížovatky se žalovaný zabýval na str. 51 napadeného rozhodnutí a v této souvislosti odkázal na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 76/2014-11. Z žaloby vyplývá, že žalobkyně b) nebrojila proti konkrétním tvrzením žalovaného či krajského úřadu, její námitky byly obecné, proto je krajský soud také obecně vypořádal.

93. Námitka i) z uvedených důvodů není důvodná.

ad j) Negativní vliv OD K. na kvalitu ovzduší.

94. Námitkou žalobkyně b), že v oblasti, kde jsou překročeny emisní limity (PM₁₀, benzoapyrenu a přízemního ozónu), nelze umisťovat záměr indikující zvýšení dopravy, se zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 k námitce žalobce a). Uvedl, že obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011-246, ve kterém se vypořádával s tzv. „salámovou metodou“ zatěžování určitého území. Podle Nejvyššího správního soudu *„je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku“*. Krajský soud v Ostravě ale vysvětlil, že z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nevyplývá obecný zákaz umístit jakýkoli zdroj imisí do zatíženého území. Tento názor rozvedl Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 22 A 7/2013-90, a vysvětlil, že závěry plynoucí z citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu *„nelze chápat absolutně kategoricky a beze zbytku tak, že do území nadlimitně zatíženého již nelze umístit vůbec žádnou stavbu, která přinese, byť i jen neměřitelné, další zatížení. Ad absurdum by tak v řadě oblastí Moravskoslezského kraje nebylo možno povolit stavbu jakéhokoli rodinného domu s jiným vytápěním než elektřinou. S námitkou nemožnosti umístění jakéhokoli zdroje zvyšujícího znečištění v již zatíženém území se proto soud neztotožňuje, neboť v daném případě nejde o rozčlenění většího záměru do menších dílčích projektů, čímž se rozchází skutkový půdorys projednávané věci se skutečnostmi, z nichž vycházel Nejvyšší správní soud v citovaném judikátu“*.

95. Krajský soud se s názorem vysloveným Krajským soudem v Ostravě ztotožňuje, protože je toho názoru, že vyloučit plošně umístění všech záměrů, který by mohly zvýšit dopravu, či zvýšit zatížení území, není možné. Správní orgány však musí pečlivě záměr posoudit s ohledem na tuto skutečnost a přesvědčivě zdůvodnit, proč je umístění záměru v zatížené lokalitě možné, což žalovaný učinil na str. 27-30 napadeného rozhodnutí. Námitka j) tak není důvodná.

ad k) a l) Nedostatečné posouzení otázky zvýšení hluku a vady stanovisek krajské hygienické stanice

96. Žalobkyně b) argumentuje vyjádřením RNDr. Z. K. v „posudku o vlivech záměru Obchodní dům K. R. p.R. na životní prostředí“ ze dne 20. 7. 2011. Ta na str. 20 posudku uvedla, že byla u domu žalobkyně b) naměřena hodnota 60,5 dB, hygienický limit byl tedy v nejistotě měření. Na str. 21 dospěla k závěru, že hygienický limit v areálu OD K. (včetně hluku z parkovišť a komunikací po areálu) bude dodržen s dostatečnou rezervou. U dopravního hluku sdělila, že v noční době nebude dodržen limit u domu žalobkyně b) v žádné

výpočtové výšce nad terénem. Zcela jasně však vysvětlila, že hlukové zatížení u domu žalobkyně b) nesouvisí se stavbou OD K., ale vzniká vlivem komunikace I/35. Realizací záměru OD K. naopak dojde k poklesu akustického tlaku.

97. Krajský soud zjistil, že pro posouzení hluku byla zpracována hluková studie č. 33/10 ze dne 1. 3. 2010, otázkou hlukového zatížení se zabývala krajská hygienická ve stanovisku ze dne 22. 2. 2012, č. j. KHSZL 01627/2012, ze dne 14. 3. 2013, č. j. KHSZL 04741/2013, poté Ministerstvo zdravotnictví vydalo závazné stanovisko dne 7. 11. 2013, č. j. 31477/2013-OVZ23.8.13, jímž potvrdilo závazné stanovisko krajské hygienické stanice ze dne 14. 3. 2013. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že nemovitost žalobkyně b) je zatížena hlukem již v současné době vlivem dopravní zátěže na silnici I/35, na hlukovou zátěž nebude mít OD K. významný vliv, naopak budova OD K. bude stínit, což povede k poklesu akustického tlaku [stínění budovou OD K. se krajský soud zabýval v odůvodnění námitky g)]. Krajský soud zjistil, že problematiku hlukové zátěže žalovaný podrobně posoudil na str. 28 napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu správní orgány na základě předložených podkladů racionálně zdůvodnily, že hlukové zatížení u nemovitosti žalobkyně b) je vysoké, souvisí však s provozem silnice I/35; prokázaly však, že zamýšlený záměr OD K. nepovede ke zhoršení hlukové situace.
98. Krajský soud neshledal pochybení správních orgánů ani v tom, že odkazovaly na kontrolní měření hluku během zkušebního provozu a vyslovily, že pokud by bylo prokázáno překročení hlukových limitů, bude muset provozovatel OD K. provést protihluková opatření. Krajský soud má za to, že před realizací záměru nelze zjistit přesný stav hlukové zátěže, proto z důvodu ochrany dotčených osob správní orgány stanovily povinnost provést v rámci zkušebního provozu měření skutečné hodnoty hluku. Na tom krajský soud neshledává nic neobvyklého, naopak se jedná o opatření, na jehož základě dojde k ochraně práv žalobkyně b).
99. U vad stanovisek krajské hygienické stanice se krajský soud neztotožňuje s tvrzením žalobkyně b), že správní orgány rozhodovaly bez zjištění stavu věci. Správní orgány vycházely z odborných podkladů, učinily vlastní přezkoumatelnou úvahu, stanoviska tak nelze považovat za nezákonná či nepřezkoumatelná.
100. Z výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitky k) a l) nejsou důvodné.

ad m) Absence souhlasu s výměnou oken

101. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením stavebníka, že dohoda mezi ním a městem R. p. R. žalobkyni b) nezavazovala k žádným povinnostem. Stavebník souhlasil s tím, že provede kompenzační kroky, které by měly minimalizovat negativní vlivy záměru na dotčené nemovitosti. Jednalo se tedy o právo dotčených osob na kompenzaci, nikoli o povinnost tuto kompenzaci přijmout. Nesouhlasila-li by žalobkyně b) s výměnou oken, stavebník by její stanovisko respektoval. Pro úplnost krajský soud sděluje, případný nesouhlas žalobkyně b) s kompenzačním opatřením by neměl vliv na plnění ujednané povinnosti vůči dalším osobám a neměl by vliv na platnost smlouvy. Z předložených podkladů také nevyplývá, že by správní orgány při výpočtu zatížení nemovitostí vycházely z hodnot po výměně oken. Námitka m) není důvodná.

ad n) Nedostatečné odstínění zelení

102. Námitkou odclonění zelení se zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 42/2014 a vyslovil, že „*námítka absence řádného stanovení podmínky odclonění OD Kaufland od sousedních obytných ploch vzrostlou zelení nepředstavuje námitku rozporu s územním plánem, nýbrž o nenaplnění podmínek územního plánu. Jako taková měla být vznesena ve stavebním řízení v propadné lhůtě k tomu stanovené. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, mohou být námitky účastníků územního řízení uplatněny nejpozději při ústním jednání*“. S právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku se krajský soud ztotožňuje.
103. K sadovým úpravám a odclonění krajský soud doplňuje, že námitky žalobkyně b) v odvolacím řízení směřovaly k nesplnění sadových úprav a odstínění na pozemku parc. č. X a X. K tomu žalovaný na str. 54 napadeného rozhodnutí sdělil, že se na pozemku parc. č. X nachází místní komunikace a na pozemku parc. č. X lapol, resp. odlučovač ropných látek subjektu odlišného od stavebníka či vlastníka pozemku, společnosti B. H., a. s. Stavebník tak při sebevětší snaze neměl možnost na daných pozemcích sadové úpravy provést, protože byly nerealizovatelné. Žalovaný tak vysvětlil, proč není možné na žalobkyni b) uváděných pozemcích provést odclonění či sadové úpravy, což považuje krajský soud za dostatečné. Krajský soud dále zjistil, že všechny námitky žalobkyně b) ohledně odclonění se v odvolacím řízení vztahovaly k pozemkům parc. ř. X a X, žalobkyně b) nenamítala, že měl odclonění provést stavebník na jiných pozemcích, měl upravit stavbu záměru apod. Tato argumentace nebyla v průběhu odvolacího řízení uplatněna, žalovaný se tak správně s námitkou zabýval s ohledem na pozemky parc. č. X a X. Krajský soud dále zjistil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se sadovými úpravami zabývá na str. 2 a 4 bod 18 rozhodnutí, kde je uvedeno, že sadové úpravy budou umístěny a provedeny pouze na pozemku st. p. X, X, parc. X, X, X, X, X, X, X, X.

104. Námitka n) není důvodná.

ad p) Vady vyjádření k rozptylové studii a přezkumu provedeného Ministerstvem životního prostředí

105. Žalobkyně b) v žalobě neuvádí, které konkrétní škodlivé látky měly být v odborných podkladech posouzeny, omezuje se na tvrzení „*mutagenní látky vznikající při otěru brzdových destiček a pneumatik*“. Pokud si byla vědoma, že v rozptylové studii nebyly posouzeny určité druhy škodlivých látek, měla tuto námitku uplatnit při veřejném ústním jednání dne 13. 11. 2012, jinak dochází ke koncentraci řízení podle § 89 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví, že „*závazná stanoviska, která mohou dotčené orgány uplatňovat podle § 4 odst. 4, a námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřiblíží. Jestliže dojde k upuštění od ústního jednání, musí být závazná stanoviska dotčených orgánů podle § 4 odst. 4 a námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti uplatněny ve stanovené lhůtě; jinak se k nim nepřiblíží*“.
106. K vadám při přezkumu, který provedlo Ministerstvo životního prostředí v posouzení závazného stanoviska orgánu EIA dne 4. 1. 2016, odkazuje krajský soud na odůvodnění

námítky b) tohoto rozsudku, ve kterém se krajský soud se změnami záměru a vlivu změn v okolí záměru vypořádal.

ad q) Vady podkladů rozhodnutí

107. K této námitce krajský soud uvádí, že stavebník předložil dodatek č. 1 ke smlouvě o právu provést stavbu se smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene uzavřený dne 11. 8. 2015, a dodatek č. 2 k téže smlouvě uzavřený dne 24. 11. 2016, podle jehož bodu II. nebude-li započato s realizací stavby záměru do 31. 12. 2020 nebo nemovitosti nebudou touto stavbou dotčeny, pozbývá smlouva platnosti (ruší se). Smlouva je tedy platná. Taktéž z předložených vyjádření a stanovisek správců infrastruktury vyplývá, že jejich platnost byla prodloužena. Krajský soud dále uvádí, že závěr zjišťovacího řízení na stavbu rekonstrukce silnice I/35 nebyl podkladem pro rozhodnutí a byl toliko vložen do správního spisu jako pomocný materiál. Z tvrzení žalobkyně b) vyplývá, že se s ním seznámila, krajskému soudu tedy není jasné, jakým způsobem by jeho zahrnutí do správního spisu mohlo v pozitivním smyslu ovlivnit její práva. Krajský soud dále zjistil, že Ředitelství silnic a dálnic v dokumentu nazvaném „*K. v R. p. R. – napojení na silnici I/35- podání stanoviska*“ ze dne 7. 11. 2011, stavebníkovi popsalo úpravu sjezdů a křižovatek ze silnice I/35 a sdělilo, že „*další napojení (samostatné pouze na OD K.) na silnici I/35 nelze navrhnout*“. Žalovaný se se shodnou námitkou vypořádal na str. 50 napadeného rozhodnutí.
108. Krajský soud námitku q) z výše uvedených důvodů neshledal důvodnou.

ad r) Nevyvěšení grafických příloh rozhodnutí

109. Stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2012 v § 20 odst. 2 stanovil, že „*pokud vzhledem k rozsahu písemnosti není možné nebo účelné vyvěsit na úřední desce a zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah, vyvěsí příslušný správní orgán na úřední desce a zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup pouze oznámení se základními údaji o jejím obsahu s uvedením, kdy a kde je možné do písemnosti nahlédnout. Možnost nahlédnutí do písemnosti musí příslušný správní orgán zajistit po celou dobu vyvěšení písemnosti nebo oznámení a v průběhu lhůt stanovených pro podání stanovisek, námitek a připomínek*“. Správní orgán I. stupně sice rozhodoval za účinnosti nového znění stavebního zákona, ale z čl. 2 bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, kterým bylo citované ustanovení novelizováno, vyplývá, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Územní řízení bylo prokazatelně zahájeno před 1. 1. 2013, správní orgán I. stupně tak byl oprávněn doručovat rozhodnutí postupem dle § 20 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012.
110. Podle § 25 odst. 2 s. ř. se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. Ze správního spisu vyplývá, že oznámení dle § 20 odst. 2 stavebního

zákona ze dne 3. 5. 2013 bylo vyvěšeno jak na fyzické úřední desce, tak na její elektronické verzi. Oznámení konkretizuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně a sděluje účastníkům řízení, kde je možné se s celým zněním rozhodnutí seznámit. Krajský soud nemá za to, že správní orgán I. stupně při svém postupu pochybil.

111. Pro úplnost krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobkyně b) proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila včasným odvoláním, ve kterém polemizuje s konkrétními tvrzeními uvedenými v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i jeho grafickými přílohami, z ničeho tak nevyplývá, že by se s tímto rozhodnutím neměla možnost seznámit a že tím byla zasažena její veřejná subjektivní práva.

112. Námitka r) není důvodná.

ad s) Správní orgány neposoudily urbanistickou vhodnost stavby

113. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že žalobkyně b) klade na žalovaného neúměrné nároky. Napadené rozhodnutí svým rozsahem a zpracováním převyšuje běžná rozhodnutí v územním řízení, žalovaný všechny námitky pečlivě vypořádal, jak tomu bylo i u námitky týkající se urbanistické a architektonické nevhodnosti. Žalovaný na str. 33 a 34 napadeného rozhodnutí podrobně rozebírá jednotlivé architektonické a urbanistické aspekty, zkoumá soulad s územním plánem, jaké má záměr funkční využití, vysvětlil, zda je záměr vhodný umístit v daném území, popsal jeho fasádu, výšku, dospěl k závěru, že je umístění stavby obchodního domu do dané plochy a lokality v souladu se všemi podmínkami § 90 stavebního zákona. Krajský soud z výše uvedených důvodů má za to, že námitka s) není důvodná.

ad o) Nedostatek ujednání se S. M.

114. Krajský soud má za to, že vytýkaná vada nezasahuje do práv žalobkyně b), ta tak nebyla oprávněna proti tvrzené vadě brojit. Pro úplnost krajský soud uvádí, že z předložených podkladů vyplývá, že S. M. souhlas s umístěním stavby na pozemku parc. č. X udělil. Současně krajský soud uvádí, že vydané rozhodnutí je rozhodnutí *in rem*, nový vlastník tedy vstoupil do všech povinností vlastníka původního. Námitka o) není důvodná.

ad t) Zhoršení pohody bydlení

115. Žalobní námitka žalobkyně b) je obecná, krajský soud na ni tedy reaguje taktéž obecně. Žalovaný se námitkou týkající se pohody bydlení zabýval na str. 39, 40, 46 a 47 napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně b) nesouhlasila s některým konkrétním tvrzením žalovaného, měla ho v žalobě uvést, což neučinila. Odůvodnění námitky o pohodě bydlení v napadeném rozhodnutí je přezkoumatelné, krajský soud neshledal, v čem měl žalovaný pochybit. Námitka t) není důvodná.

ad u) Žalovaný se nezabýval bodem 7 odvolání

116. Krajský soud se opětovně – v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu – zabýval námitkou, že se žalovaný nevypořádal s bodem 7 odvolání.

117. Žalobkyně b) v bodě 7 odvolání brojila nejprve proti tomu, že se správní orgán I. stupně neposoudil „neúnosnost“ místní komunikace M. a přilehlých komunikací. K tomu krajský

soud uvádí, že se správní orgány otázkou dopravního zatížení, jeho zvýšením a dopady na danou lokalitu zabývaly velmi podrobně (např. na str. 31, 32, 51 napadeného rozhodnutí), reagovaly na námitky týkající se ulice M., silnice I/35 a napojení. Úvahy žalovaného jsou podrobné a přezkoumatelné, z žalobní námitky krajskému soudu navíc není jasné, jaké vady v odůvodnění žalovaného žalobkyně b) shledává a v čem nebyla její odvolací námitka vypořádána.

118. V druhé části bodu 7 odvolání žalobkyně b) namítala, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odmítl vypořádat námitku a návrh ze dne 8. 4. 2012 s tím, že se nebude dále zabývat připomínkami a důkazy žalobkyně b), které lze uplatnit do konání ústního jednání spojeného s místním šetřením. Tímto byla dle žalobkyně b) porušena zásada, že v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Žalobkyně b) v odvolání namítala, že dne 14. 3. 2013 bylo vydáno oznámení o doplnění spisu o nové podklady rozhodnutí, ve kterém bylo jasné uvedeno, že se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí v řízení zahájeném dne 13. 6. 2012. Tím, že správní orgán I. stupně odmítl vypořádat vyjádření k podkladům, tak došlo k porušení zákona.
119. Krajský soud po podrobném prostudování napadeného rozhodnutí konstatuje, že se žalovaný námitkou 7 ohledně podání ze dne 8. 4. 2013 výslovně nezabýval. Krajský soud dále, jak mu uložil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, zkoumal, zda tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu všech vyjádření a vypořádání opakovaných či obsahově obdobných námitek, které správní orgány ve vztahu k žalobkyni učinily, jelikož ne každé procesní pochybení má za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí ve věci.
120. Žalobkyně b) ve svém vyjádření ze dne 8. 4. 2013 uvedla, že se její námitky vztahují k souhlasnému stanovisku Krajské hygienické stanice Zlínského kraje č. j. KHSZL 04741/2013, následně však většinu vznesených námitek formulovala obecně. Žalobkyně b) ve vyjádření ze dne 8. 4. 2013 nesouhlasila s tvrzením, že v dané lokalitě dojde k poklesu nákladní dopravy. Upozornila na to, že do areálu ČSAD již žádné nákladní vozy nejezdí a že dojde ke zvýšení osobní dopravy. Dále nesouhlasila s tvrzením, že po realizaci záměru dojde k poklesu ekvivalentní hladiny akustického tlaku. Měla za to, že stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje č. j. KHSZL 04741/2013 se nezabývalo exhalacemi z dopravy, přestože výše benzopyrenu překračuje povolené hladiny. Krajský soud se proto dále zabýval tím, zda se žalovaný se shora uvedenými námitkami z podání ze dne 8. 4. 2013 obsahově vypořádal v jiné části napadeného rozhodnutí či zda zůstaly nezodpovězeny a dospěl k závěru, že se žalovaný uvedenými námitkami v napadeném zabýval.
121. V napadeném rozhodnutí byly nejčastější námitky shodující se u více odvolatelů vypořádány společně. Žalovaný tak obsahově námitku žalobkyně b) ohledně akustického tlaku a exhalací z dopravy, překročení limitů pro benzopyren posoudil na straně 28 a 29 napadeného rozhodnutí, kde vypořádal námitky směřující do obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu a do stanoviska EIA všech odvolatelů souhrnně. Otázkou dopravního zatížení se žalovaný zabýval na str. 31-33 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání společných námitek týkajících se zvýšení dopravního zatížení v předmětné lokalitě. Kvalitou ovzduší a možným vlivem utlumení dopravy v areálu ČSAD na hlukovou zátěž a imisní zatížení se žalovaný zabýval na str. 35-39 napadeného rozhodnutí v rámci

vypořádání společných námitek týkajících se zhoršení kvality ovzduší a překročení hlukových limitů. Pro úplnost krajský soud uvádí, že námitku, že v době rozhodování správních orgánů byl provoz v areálu ČSAD utlumen, vznesla žalobkyně b) již ve vyjádření k posudku č. j. KUZL 64031/2011 a bylo na ni reagováno v rámci Vypořádání vyjádření k posudku ze září 2011, zpracovaném RNDr. Zuzanou Kadlecovou.

122. Krajský soud tak uzavírá, že ačkoli se žalovaný výslovně nezabýval druhou částí bodu 7 odvolání, nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně b). Námitky obsahově shodné s námitkami žalobkyně b) v podání ze dne 8. 4. 2013 – jak bylo popsáno v předchozím bodu rozsudku – byly v napadeném rozhodnutí vypořádány, žalobkyni tak byly předesťeny závěry a úvaha žalovaného. Z uvedených důvodů pochybení žalovaného spočívající v tom, že výslovně nevypořádal druhou část bodu 7 odvolání, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka u) proto není důvodná.

XIII. Závěr a náhrada nákladů řízení

123. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
124. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.
125. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. května 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu